

JOSEF SCHRIJVERS

MÁ MATKO

<i>HLAVA I. Maria je mou Matkou</i>	6
<i>HLAVA II. Od které doby je nejsvětější Panna naší Matkou?</i>	9
<i>HLAVA III. Co pro nás vykonala naše Matka?</i>	12
<i>HLAVA IV. Čím je nám naše Matka?</i>	17
<i>HLAVA V. Jak se naše duše navždy spojí s Pannou Marií?</i>	20
<i>HLAVA VI. Jak duše roste v Marii?</i>	24
<i>HLAVA VII. Nejsvětější Panna chce milovat Ježíše v nás</i>	28
<i>HLAVA VIII. Jak naše Matka chce žít ve svých dětech?</i>	32
<i>HLAVA IX. Jak budeme v nebi žít v Marii?</i>	35

MÁ MATKO

Francouzsky sepsal

OTEC JOSEF SCHRIJVERS

provinciální představený rusínských redemptoristů v Haliči

Na přání spisovatelovo přeložil dle druhého vydání

O. V A S I L

redemptorista v Stropkově

1930

Tiskem a nákladem Československé akciové tiskárny v Praze

IMPRIMI POTEST

Pragae, die 12. Maii 1930

P. Joannes Haderka,

C. Ss. R. Sup. Prov.

IMPRIMATUR

Pragae, 15. Maii 1930

Dr. Antonius Podlaha,

vicarius generalis

Nr. 5850

ÚVOD

Svatí a učení ctitelé mariánští napsali již mnoho chvály o Panně Marii. Nadšenci líčili její moc a oslavovali její přednosti. Já ti nepovím nic nového o Matce Boží. Nedovedu se ani vyjádřit o její chvále.

Jsi-li dítětem Mariiným nebo jím chceš být, přečti si toto dílo, protože se v něm mluví o tvé Matce! Jakási tajemná síla tě přinutí, abys je četl znovu a znovu. Na základě této knihy přijdeš na nové poznatky a nové myšlenky, o nichž spisovatel ani netušil. Radostné city a nadšené vzrušení proniknou tvým srdcem.

Věř, že spis o nejsvětější Panně není knihou obyčejnou! Až ji budeš číst, podleheš jakémusi vyššímu vlivu. Pocítíš mocné účinky styku s bytostí vznešenou, nevýslovně čistou a laskavou. Její dobrota a půvab tě okouzlí. -

Moje drahá Matko, nechci o tobě psát vznešené a učené studie. Rád bych jen pozval tvoje děti, aby se u tebe poohrály. Sama nás pouč, proč jsi naší dobrou Matkou! Vylož nám, jakým způsobem bychom se stali tvými dětmi! Pověz nám, Maria, čím jsi pro nás byla v dobách uplynulých. Čím jsi pro nás nyní a čím budeš pro nás v nebi! Nepochopíme ovšem tvé nesmírné přednosti! Jen jako děti žvatláme tvé sladké jméno. Ano, jsme malými dětmi, které chováš ve své náruči. Ale nezpůsobí dítě své matce velké radosti, když přitulí svou hlavičku na její milou tvář?

Právě takovou radost chceme také udělat tobě, naše milovaná Matičko! Budeš s naším dětským projevem lásky spokojena?

Ve Zbojiskách u Lvova na svátek Panny Marie, Matky ustavičné pomoci, 1925.

*O. Jos. Schrijvers,
redemptorista*

PŘEDMLUVA K DRUHÉMU VYDÁNÍ

ZA PŮL ROKU PO I. VYDÁNÍ

Mariánské ctitele můžeme rozdělit na několik skupin: na učence, lidi prosté, pouhé obdivovatele a jiné.

Matka Boží má obyčejné sluhy, kteří plní její rozkazy. Má bojovníky, kteří hájí její práva. Má své dvořany a úředníky, kteří střeží vstup do jejího paláce a bdí nad etiketou, kterou je třeba dodržovat v blízkosti Královny nebes. Některé duše vyznamenává zvláště svou něžnou láskou. Má však také děti, své maličké děti, které její mateřské srdce miluje nejvíce. A její děti vědí, že jejich maminka je miluje mnohem více, než všechny ostatní lidi.

Tento spis byl určen jen pro tyto malé děti Mariiny. Dostal-li se snad do rukou učenců a duchovních velikánů, stalo se to jistě velkým omylem. Ať se potom také nediví, že se jim tento spis nelíbí. Vždyť nebyl psán pro ně.

Když jsem před několika měsíci podával veřejnosti první vydání, vtíraly se mi v mysl obavy. - „Porozumí mi prosté duše? Kolik katolíků asi by milovalo Marii nelíčenou dětinou láskou?“ Ale skutečnost mne nad očekávání velmi překvapila. Úmyslně jsem neužil obvyklých formalit. Vyzval jsem duše, aby šly k nejsvětější Panně přímo a neprocházely zbytečně vedlejšími komnatami vznešené Královny nebes.

Čtenáři skutečně uposlechli mého hlasu. Přivlastnili si práva jejích dětí a všichni bez rozdílu vstoupili najednou do komnaty vznešené Královny. Ani se neohlásili u čestné stráže před palácem. Všichni jedním hlasem přesvědčovali svou nebeskou Matku o své dětiné lásce tak něžnými výrazy a zase s takovým dětským křikem a hlukem, že by se tím mohly vznešené osoby opravdu urazit. Správce královského paláce se asi divil, proč tyto děti, které tak neesteticky Matku Krále králů obklopují, si nepřečetly nějaké veliké obřadní knihy anebo nějaké kratší pojednání. Mohlo se jim dostat aspoň nejnutnějších pokynů. - Ale kdež! Děti nejsou tak učené. Ani z devíti odstavců tohoto spisu si nezapamatovaly, co by měly Královně nebes vlastně říci. Jenom si osvojily prosté rčení. - „Drahá Matko, milujeme tě a víme, že i ty nás miluješ. Když už jsme jednou u tebe, už od tebe neodejdeme. U tebe zůstaneme na věky!“

Prostým duším se musí dovolit, aby s nejsvětější Pannou mluvily docela prostě a ne jako lidé učené.

Ještě větší shovívavosti je třeba malým dětem, které obklopují svou Matičku a něžně se k ní tulí. Nedovedou zachovávat obřadní předpisy jako šlechtici, kteří se chlubí slavnými erby. Proto znovu vyzývám své čtenáře, aby vstoupili do paláce Královny nebes ještě ve větším množství a jistě s větší důvěrou než po prvé.

Pán Ježíš si také přál, aby se k němu děti blížily volně. Nikdo jim nesměl překážet, ačkoli si apoštolové myslili, že jen obtěžují a chovají se dotěrně.

Není tedy divu, že i nejsvětější Panna je tak laskavá ke svým dětem, které se k ní tulí a žízní po štěstí, „aby byly jejími dětmi“.

Ve Zbojiskách, 12. září 1925.

*O. Jos. Schrijvers,
redemptorista*

Pozn.: Srovnej Revue bibliographique, n. 6. Juin 1925, p. 351.

SLOVO PŘEKLADATELE

Nabízím českým katolíkům spis slavného asketického spisovatele, Otce Jos. Schrijversa, člena Kongregace Nejsv. Vykupitele. Všechny jeho spisy se vyznačují neobyčejně hlubokými myšlenkami, prostým slohem a vroucím citem. Že se jeho díla líbí, o tom svědčí překlady do mnoha cizích jazyků. Nynější Svatý otec je sám doporučuje. Škoda, že ještě nemáme všechny přeloženy do češtiny. Poláci nás již v tom předstihli. Již mají všechna jeho díla přeložena.

Doufám, že čeští katolíci uvítají tento překlad s největší radostí, poněvadž se vždycky vyznamenávali vroucí láskou k Matce Boží.

Má drahá Matičko! Také tebe prosím, abys přijala tento překlad z rukou českého kněze jako malou náhradu za bolesti a urážky, jichž se ti dostalo od nešťastných kněží odpadlíků v našem národě!

Maria, naše Matko, dej milost našemu národu, aby vždy jen zůstal tvým lidem mariánským, aby denně vzrůstal v lásce a úctě k tobě, abychom vždy byli tvými „maličkými dětmi, jimž patří království nebeské!“

V Stropkově, 15. 3. 1928.

O. V.

HLAVA I.

Maria je mou Matkou

Všichni lidé volají s nadšením: Maria je naší Matkou!

Církev svatá nás v obřadech mše sv. i ve svých modlitbách povzbuzuje, abychom nazývali Marii svou Matkou. I naše srdce - bez ohledu na všechny důvody - nás vybízí, abychom se rozhodně k Marii obraceli jako ke své milované Matce.

Však prohlub tuto pravdu, a najdeš v ní více útěchy, než myslíš.

Víra praví: nejsvětější Panna zrodila Ježíše Krista. Je tedy pravou Matkou Ježíše, Boha-člověka. Kdo je Ježíš Kristus? Vykupitel, hlava Těla, jehož údy jsou věřící. On je „prvorozený“ mezi mnoha bratřími. A tím je Ježíš - již svou podstatou. Není člověkem, jemuž kdosi svěřil úkol vykoupit svět a být „hlavou“ věřících. Ne! To poslání měl vždy, je mu podstatné. Proč? Bůh ustanovil Vtělení Slova pro spásu světa, viděl v Ježíši Prostředníka, Prvorozeného, Hlavu mystického Těla. Takovým se již Ježíš narodil.

Při svěcení na kněze se jáhnovi dostává charakter, hodnost, které na věky nepozbude. Ale charakter kněžský ještě neměl, knězem se nenarodil, není knězem od přirozenosti.

Ježíš je knězem od Nazareta a Betléma, Prostředníkem, „Beránkem obětovaným od ustanovení světa“, Vykupitelem...

A Maria? Je Matkou tohoto Ježíše. Nezrodila člověka, jenž se dodatečně stal Kristem. Je Matkou skutečně toho Ježíše, který je svou podstatou Vykupitel a Hlavou nerozlučně spojenou s celým Tělem a s jeho údy.

Ve chvíli, kdy se stala nejsvětější Panna Matkou Ježíše, stala se Matkou všech, „kteří jsou jeho“. Zrodila Hlavu, zrodila údy. Dala život Vykupiteli, dala život vykoupeným. Pronikněme důkladně tento Boží plán a tajemné Mateřství Panny Marie. Nejsvětější Panna dala Ježíši lidskou přirozenost. Církev však neučí, že Maria je pouze Matkou člověčenství Kristova, nýbrž že je pravou Matkou Boží. Člověčenství Ježíšovo neexistuje tudíž samo o sobě, ale je přímo a podstatně spojeno s Božstvím v jedné Osobě věčného Slova. Nejsvětější Panna nedala proto světu pouze člověčenství Kristovo, nýbrž přímo Bohočlověka-Ježíše Krista, a protože dala život Ježíši Kristu, porodila Ježíše - Vykupitele. Dala světu Ježíše, který je zároveň naším bratrem a Hlavou mystického Těla, jehož údy jsme my. Jsme jedno s Kristem, jehož Matkou je Maria. Jsme údy tohoto Krista a jeho život proudí v nás. Matka Ježíšova je proto Matkou naší a není možno, aby nás ze svého mateřství vyloučila, poněvadž jsme vždy byli údy Ježíše Krista, Syna Panny Marie.

Duše křesťanská, uvaž, že tvé sjednocení s Ježíšem, které tě činí dítětem Mariiným, není pouhou událostí, která se vloudila do Božího plánu! Ne! Bylo již zahrnuto v Božích plánech, které se týkají Vtělení Slova. Když láska Boží ustanovila, abys byl vykoupen, určila též, aby Maria byla tvou Matkou. Kdo tebe Marii uloupí, uloupí Marii i Ježíše a zničí vykoupení pro tebe.

Ó, milovaná Matko, tato svatá pravda naplňuje mé srdce nevýslovnou útěchou! U tebe se mám nejlépe! Dovoluješ mi, abych se v tvé duši skryl jako nemluvně v životě své matky! Slyším sladký tlukot tvého něžného mateřského srdce, které nade mnou bdí a každá krůpěj jeho čisté krve mi dodává sílu, abych se stále víc a více připodobňoval Ježíši! Maria, spojuji své srdce s tvým srdcem. Miluj mne, Maria, maminko, jsem Tvé dítě!

*

Nejsvětější Panna Maria je skutečně naší Matkou! Tak volá s nadšením celý křesťanský svět. A toto přesvědčení vštípl dobrotivý Bůh do tvého srdce, křesťane, již v okamžiku, když ses stal Ježíšovým bratrem. A proto každý vědecký důkaz tohoto přesvědčení je pro věřící duši zbytečný.

Milý čtenáři, řekni mi, proč tě vábily již v dětství mariánské svatyně? Proč jsi s takovou

radostí šel do průvodu, který byl konán ke cti Marii? Řekni mi, proč se tak rád ještě dnes modlíš svatý růženec? Na dlouhých poutích jsi bez umdlení opakoval „Zdravas Maria“, proč? Nemysli si, že jen tys byl tak Marií okouzlen! Ne, i jiné děti tvého věku cítily totéž Mariino kouzlo. Jako ty klekaly před obrazem nejsvětější Panny, vysílaly k ní povzdechy lásky a prosily Marii o pomoc ve svých potřebách. A každé dítě si myslelo, že je jediným miláčkem své nebeské Matičky. A Maria odměňovala každyčké dítě s takovou mateřskou něžností, jako by jenom ono jediné jí patřilo a jako by její krásné oči a její sladké srdce patřilo jen jedinému dítěti. Ani po dlouhých letech neuvadla tvá svěží zbožnost k Marii. S mozoly na rukou, na čele plno vrásek, barva tvého obličejce opálena od slunce - a ty zas klekáš před sochou Marie a jaký div - v srdci cítíš týž žár lásky a tu samou důvěru k Matce Boží, jako když jsi byl ještě malé dítě. - A až budeš vetvý stařec, opuštěný od celého světa, až ztratíš všecky své drahé, tu zase v slzách budeš rozjímat o lásce a půvabu své Matičky - nejsvětější Panny. Již brzy ji pak v nebi uvidíš, kde potom dokonale splní tvé šlechetné tužby. Nemysli si, že jenom náš národ a naše země smí milovat Marii jako svou Matku. Ne, na její lásku má právo každý národ, každá země, každý národ má právo nejsvětější Pannu milovat, ctít a k ní se utíkat. Každý národ projevuje svou lásku k Panně Marii svým způsobem, jak nejlépe dovede. Staví chrámy k její cti, zdobí její obrazy při cestách a putuje k mariánským kostelům. A každý národ si myslí, že uctívá svou nebeskou Královnu na světě nejvíce.

Když je bludař anebo nevěrec osvícen milostí Boží a obrací se na víru katolickou, tu najednou zmizí veškerá jeho nechut' a jeho odpor k mariánské úctě. Dříve myslel, že katolíci zbožnost k Marii přehánějí. Nyní však se mu ani nedostává dost slov, jimiž by Královnu nebes oslavil.

A ještě větší láskou zahoří k Matce Boží ubozí divoši, když slyší, jak velké jsou její ctnosti a přednosti. Jakmile jsou přijati do katolické církve, milují Marii tak něžně a vzývají ji s takovou zbožností jako málokterý mariánský katolický ctitel. A kdy začala úcta k svaté Panně? Již na úsvitu raného křesťanství. A jak vidíš, trvá dosud. Zvítězila nad útoky nevěrců. Zlomila jejich pochybovačnost a lhostejnou vlažnost. Mnohé nadšení již uvadlo, avšak úcta k Marii je stále ve svěžím rozkvětu.

Již ve IV. století vzplanuli v Efesu křesťané nadšením, když církevní Otcové prohlásili na sněmu, že Panna Maria je pravou Matkou Boží. A nejenom Římané, ale celý katolický svět zahořel láskou a nadšením pro Marii, když Pius IX. v XIX. století prohlásil, že učení o Neposkvrněném Početí Panny Marie je článkem víry.

Kdo dává podnět k projevům úcty k Marii? Církev snad? Kazatelé církve úcty v lidu k Marii podporovali v každém čase, rozněcovali ji, ale nevyvolávali. - Proč? Poněvadž tušení a cit pro přednosti a ctnosti Mariiny již v lidu byl. Naopak, církve své děti neuchvacovala, ale byla jejich úctou uchváčena. Proč rozmnožovala a zvelebovala mariánské slavnosti? Láska věřících ji k tomu přiměla. Z téhož důvodu definovala postupně přednosti Matky Boží a vylévala poklad milostí na její ctitele. V trudných dobách náměstci Kristovi upomínali věřící, aby konali veřejně pobožnosti a úpěnlivě volali k Matce Boží o pomoc.

Odkud pramení toto všeobecné cítění? Proč přetrvalo věky a oživuje všechny katolické národy? Proč se nedá zničit rušivou činností ani místa ani času?

Poněvadž neproudí z lidského zdroje. Nezávisí ani na místních změnách, ani na okolnostech. Vyvěrá z nebe. Duch svatý je vlévá do křesťanské duše, když ji činí dítětem Božím a účastnou Žití Kristova. Prozařuje jí srdce, když je svěruje mateřské péči Panny Marie.

Dítěti nebeské Matky vštěpuje i neuhasitelnou lásku a dětinou důvěru k ní. Tento mocný žár srdce neuhasí ani věk, ani životní změny, ani vlažnost, ani poblouznění.

*

Nejsvětější Matka je naší Matkou. Je naší Matkou nevýslovně dobrou a něžnou. - Již při našem Vykoupení ustanovil dobrotivý Bůh tuto věčnou pravdu. Nejhlouběji ji však vepsal do našeho srdce. Ano, dává nám ji čist z každé stránky knihy přírody.

Nevyzpytatelná Boží prozřetelnost určuje matku strážkyní každému zárodku života všude v přírodě. Nám, lidem, by Bůh zapomněl dát Matku? Kdo by v nás opatroval tajemný zárodek

nadpřirozeného života, jímž máme účast na božském životě svého Boha?

Hleď, i nejmenší poupě na větvičce, sotva viditelné pouhým okem, je teple zabaleno. Proč? Aby mu neuškodila ani blížící se zima, ani smrtelné bodnutí hmyzu. Teprve až po dlouhých měsících a mnoha přípravách pronikne celý lístek obalem a květinka rozevře svůj něžný kalíšek. Kdo to dovolil? Pečlivá příroda, kterou Bůh dal za matku nepatrnému poupěti. Co je tu nepatrných příprav!

Ostrý, dlouhý mrak pročistil dokonale vzduch. Teplota vzduchu je již přiměřená. Jarní slunce prohrálo zemi a déšť ji blahodárně osvěžil. Nyní je příhodný čas, aby se poupě rozvílo.

Co je obyčejné poupě? Nepatrným stvořením. Je však živou bytostí a tudíž i slabounkým obrázkem svrchované Bytosti Božské. Má také účast na jeho žití, ale jen v nepatrné míře. Nezasluhuje tedy péče od Boha? Tak pečuje Bůh o rostlinu.

A ještě větší péči věnuje Bůh bytosti vyšší, živočichu, kterého obdařil smysly a pohybem! Například motýl klade vajíčka jen tam, kde by vyvinutý život našel dobře připravený stůl. Kukla, jak podivuhodné a umělecky účelné dílo! Nižší život v ní odumírá jako ve snu a přeměňuje se k životu dokonalejšímu! Tolik péče o život tak nepatrného hmyzu! Tolik zázraků u života trvajícího jen jediný den - jednodenní jepice! Nejsou snad všechny tyto zázraky zbytečné? Ne! Jsou to živé bytosti, které mají v nebi svého Stvořitele. Miluje je, protože do nich vložil jiskérku svého Žití.

Čím dokonalejší život v sobě klíčící zárodek skrývá, tím o něj Boží prozřetelnost bedlivěji pečuje. Do každého mateřského srdce u jakýchkoliv zvířat vložil Bůh něžný pud, jímž vycítí potřeby svých mláďátek. Kromě toho je vyzbrojí silou anebo zvláštní obratností, aby zachránila život svých svěřenců. I dravá zvířet má pro své mládě jen něžné srdce.

A co řekneš o péči Stvořitele, kterou věnuje nesmrtelné duši? Je sice připoutána k tělu, ale je obrazem Božím. Je pod něžnou ochranou Boží. Boží prozřetelnost určila pro tento slabounký dech života pohodlný příbytek, aby jeho pozvolnému vývoji neškodil žádný zhoubný vliv. Když se tato útlá bytost narodí, bdí nad kolébkou jeho matka. Kdo je matka? Mistrovské dílo, plné obratnosti, plné něhy a trpělivosti. Matka se zřekne všech radostí. Jedinou rozkoš najde ve svém novorozeňátku, nad nímž bdí a jež živí svým mlékem.

Víš už, proč máš Matku v nebi? Čím je pro tebe? Nelze přirovnat život pozemský k životu nadpřirozenému. Život pozemský, pouhý okamžik, život nadpřirozený - život bez konce! Co je život lidský? A co je život božský, který ti Bůh dal s milostí posvěcující? Život lidský je náčrtek hrubých obrysů, pouhý pokus na zkoušku, studie začátečníka. Život božský? - Nádherný originál. Jen život nadpřirozený je životem pravým, dokonalým - dílem mistrovským. Kdo je asi ona matka, kterou Bůh postavil ke kolébce duše, která se rodí k tak dokonalému a vzácnému životu?

Ó, nejsvětější Panno! Již vím, proč se nade mnou skláníš již od mých nejútlejších let! Víš, proč jsem k tobě volal o pomoc ve svých dětských utrpeních. Proč jsem se utíkal pod tvůj mateřský plášť, když mi hrozilo nebezpečí. Ano, ty jsi mou Matkou! Ty mne zrodila k životu milosti a stále se mne ujímáš s mateřskou pečlivostí. Ach, není to jen má domněnka anebo zbožné přání anebo dětský sen! Ne! Ty mne opravdu miluješ! Miluješ mne - své malé dítě! Žádná matka pozemská nedovede tak milovat, jako Ty!

Maria má radost, když opětuji projevy její něžné lásky. Usmívá se na mne, tiskne mne k svému srdci. Rozmlouvá se mnou. Objímá mne.

Matku okouzluje a těší každý pohled na dítě! Má radost, když děťátko splácí úsměvem její lásku. Celé hodiny by vystála u kolébky a kochala se jeho něžností. Zapomíná na své okolí i na svou únavu. Tak je zaujata svým novorozeňátkem. Mazlí se s ním, jak nejlépe dovede.

Ó, má laskavá a milovaná Matko! Nejsi i ty takovou Matkou vzhledem ke mně?

I já chci opětovat něžné projevy tvé lásky. Chci tě milovat a tvým přispěním chci milovat Ježíše. Chci být tebou milován a zahrnován tvou něhou. Řekni mi často, že mne miluješ! Připomeň mi svou lásku, když jsem roztržitý, když se ocitám v trápení! Pak nezapomenu, že svůj duchovní život žiji ve tvém nitru.

HLAVA II.

Od které doby je nejsvětější Panna naší Matkou?

Nejsvětější Panna je naší Matkou od oné chvíle, kdy se stala Ježíšovou Matkou. Svým mateřstvím je Matkou Krista, Vykupitele, Ježíše - i jeho údů.

Ježíš byl počat působením Ducha Svatého a dobrovolným spolupůsobením nejčistší Panny. V tomtéž okamžiku a tímž dvojím úkonem jsme počati i my, křesťané. Však Ježíšovo Vtělení záviselo pouze na souhlasu Marie Panny. Proč? Poněvadž Bůh založil své veledílo - Vtělení i Vykoupení - na svolení pouhého tvora - pokorné Panny. Rovněž přivlastnění si vykupitelského díla, udělení každé milosti a spasení je závislé na svolení - svobodné vůli - každého křesťana.

Početím Pána Ježíše se stala Panna Maria naší Matkou zcela vědomě. Bůh jí odkryl toto tajemství. Kdyby Maria byla nepoznala podrobností tohoto tajemství, nemohla by se pro ně také rozhodnout. Proč? Poněvadž důstojnost Matky Ježíšovy a Matky všech lidí uzavírala v sobě sice radosti nanejvýš slavné, avšak zároveň i utrpení a žal pro srdce mateřské přímo strašlivý.

Ale Maria vykonala ještě více! Když pronesla slova „Staň se“, nejenom že jejich následky znala, ale ona k nim svolila s celým zápallem svého mateřského srdce. Proč? Aby nás vysvobodila od pekla.

Věděla, že když přijímá Ježíše za Syna, přijímá i nás za své děti.

Věděla, že přijme-li nás za své děti, ztratí Ježíše, vydá ho na smrt.

Věděla, že zachrání-li Ježíše, ztratí nás, odsoudí nás do záhuby na věky.

A proto Nejmodřejší Panna odsoudila sebe k životu strastí a nevýslovných úzkostí.

Písmo svaté vypravuje v 1. knize Mojžíšově (25,22), že Rebeka, když nosila v životě dvojčátka, Ezaua a Jakuba, cítila, jak se tísni: (Collidebant in utero ejus parvuli.) Jejich zápas jí působil takové bolesti, že ubohá zalkala: (Si sic mihi futurum erat, quid necesse fuit concipere!)

Také nejsvětější Panna počala a nosila ve svém lůně Ježíše i člověka, mezi nimiž byl zápas, neboť jeden byl Spravedlivý a druhý hříšník. Toto nepřátelství jí působil bolest. Věděla, že život jednoho je smrtí druhého.

Když se synové Rebeky narodili - tak Duch Svatý sám poznamenává (Gn 25,25) - držel Jakub Ezaua za patu. Mladší Jakub představuje člověka, kterého Bůh chtěl vykoupit. Proto nebylo možné oddělit mladšího „člověka“ od staršího „Ježíše“, Vykupitele. Když Ježíš přicházel na svět, rodil se s ním i jeho bratr - „člověk“.

Ubohá matka vidí obě děti, jak rostou a spolu zápasí. V jejím srdci vzniká boj.

Maria ví, že Ježíš je „Starší“ milovaný Syn Otcův, On jediný má právo na dědictví, On jediný má prvorozenecké právo. Matka ho miluje, to je pravda, vždyť je jejím prvorozeným Synem.

Avšak miluje též „mladšího Jakuba“, protože i jej nosila ve svém životě. A tento mladší syn je velice podobný své Matce, protože je pouhým člověkem jako Ona. Stará se, aby též dostal svůj podíl, ačkoliv nemá nárok na prvorozenecké právo „Staršího“. Hledí, aby člověk uloupil právo Ježíšovi, aby mu ponechal jen práci a utrpení, aby se zmocnil jeho dědictví! Ale jaká úzkost se nyní zmocní mateřského srdce Mariina, když vidí, že vlastně dává přednost hříšnému člověku před Ježíšem.

Co jí to stálo námahy, než spravedlivý hněv uraženého Boha odvrátila od provinilého člověka. Co vytrpěla, než konečně usmířila oba bratry věčným mírem.

Ó, milovaná Matko, tolik slz jsem ti způsobil! Z vděčnosti tě miluji po Bohu nejvíce! Vždy u tebe zůstanu. Nemám sice přirozené právo na Ježíšovo dědictví, ale ty jsi Matkou nás všech.

Jen ty mi vyjednáš Otcovo požehnání a usmíříš mne s Ježíšem. Ó, nejlaskavější Matko, ty jsi již začala dílo Vykoupení v mé duši. Dokonči je a přetvoř mne úplně v Ježíše. Obleč mne do šatu ctností a skutků a citů mého staršího Bratra, jako Rebeka oblékla Jakuba do Ezauova roucha. Jen tímto způsobem ve mně uvidí nebeský Otec svého Syna Ježíše, požehná mi a udělí mi právo na jeho dědictví.

Od okamžiku „Vtělení Slova“ je nejsvětější Panna naší Matkou. První oběť matky přinesla za nás Bohu, když v Chrámě obětovala svého drahého Syna. - Toto obětování bylo symbolickým obřadem. Značilo, že Prvorozený Vykupitel patří Bohu jako oběť Vykoupení za všechny své bratry. Pohleď na tuto krvavou oběť! Spočívá na rukou své Matky! Podává ji Bohu a Bůh ji přijímá! Výkupné, dvě holoubátka, která za ně dává, platí jen nakrátko. Matka Boží to ví. Simeon jí toto hrozné tajemství připomíná slovy (Lk 2,35): Toto Dítě bude předmětem protivenství a kamenem úrazu pro mnohé. „A meč bolesti pronikne tvou duši“. Maria zase vzala do náručí svůj nejdražší poklad. Patřil jí ještě její Syn - její Ježíš? Ne! Už tehdy byl odsouzen k smrti. Jako Beránka jí Bůh Ježíše svěřil, aby ho živila a vychovala pro zabití na oltáři.

Faraónova dcera vyrvala vlnám Nilu maličkého Mojžíše. Ale kdo dá dítěti mléko? Přihlásila se vlastní Mojžíšova matka, že dítě odchová a zase je vrátí faraónově dceři. Představ si radost této matky! Své vlastní dítě zachránila před smrtí. Zároveň však její srdce svírala bolest, že už jí dítě nepatří. Věděla, že je po krátkém čase odevzdá pohanskému vladaři.

Má Matko, také ty jsi přijala svého milovaného Syna ze Simeonových rukou! Ale už Ti nepatří! Vydáš jej brzy nepřítelům, pohanům a ti ho usmrtí. Co získáš jeho smrtí? Zachrániš tím všechny ostatní své děti. Sejmeš z nich tísnivé otrocké okovy. Avšak tvé srdce bude mučit bolestná předtucha neustále, že ztratíš svého Prvorozeného Syna. Ubohá Matko, celé okolí ti bude připomínat, že ti Ježíš nepatří, ačkoliv je tvůj. V duchu ve chvílích radosti a zármutku uvidíš jeho kruté nepřátele, jak se mu posmívají, jak ho mučí.

Někdy i Pán Ježíš sám připomněl své Matce, že nepatří pouze jí. Vzpomínáš, co řekl v Chrámě, když své dítě nalezla Maria po třech dnech? A v Nazaretě v rozhovorech s Matkou často obrátil řeč na svou poslední oběť, na blízkou krvavou smrt. Ježíš jí však hned těší, že jeho mučednická smrt bude spásou veškerého lidstva. To Marii uklidňuje. Všechny ostatní její děti budou jeho smrtí spaseny. A Maria prožívá dlouhé roky v děsivém strachu i klidné naději, v hořkém zármutku, ale i v radosti.

Ach, nemám tušení, co pro mne vytrpěla ve svém životě. Ach, jaké bolesti jsem způsobil své Matce, která mne nosila!

*

Nejsvětější Panna nás počala ve chvíli Vtělení Slova. Nosila nás ve svém lůně, když obětovala Ježíše v chrámě. Tu oběť nepřetržitě přinášela až na Kalvárii. Konečně nás zrodila v bolestech u paty kříže, když viděla, že Ježíš naposledy vydechl před jejíma očima.

V knize Samuelově (2 Sam 21,1) se vypravuje zajímavá událost. Celé tři roky pustošil izraelské území hlad. Král David se tázal Hospodina, proč trestá izraelský lid. Hospodin odpověděl, že je vinen Saul a celý jeho dům. Prolili nespravedlivě krev Gibeónanů. David se jich tázal, jakou chtějí náhradu. Žádali o sedm potomků Saulových, aby je ukřižovali. Připadla řada i na dva syny Risy - Saulovy ženy.

Nešťastná matka přijala krvavou oběť svých synů se vznešenou odevzdaností. Když byli ukřižováni na hoře před obličejem Hospodina, oblékla na sebe žíněné roucho. Odešla na popraviště. Prostřela své smuteční roucho na kamení u paty šibenice. S ponurou rezignací očekávala smrt svých dvou dětí. Když už vydechly naposled, ještě tu stála a zůstala stát a chránila neživá těla svých dětí před zuby dravé zvěře. Kdo pochopí mučivou bolest jejího mateřského srdce?

Má vroucně milovaná Matko, Ty jsi Risa Starého zákona!

Z rozkazu Božího ti vzali lidé tvé dítě. Proč? Aby na něm pomstili zločiny veškerého lidstva. Již ho vedou na smrt kříže! A ty neotvíráš svá ústa? Ty nenaříkáš?

Když Ježíš kráčí na Golgotu, doprovázíš ho ve smutečním šatě. Tvé nohy se smáčejí

krví, která cestou tekla z jeho ran. Stojíš u Ježíše, když ho katané přibíjejí na kříž. Sleduješ vzdechy, které se derou z jeho hrudi. S bolestí vidíš, jak se jeho nervy stahují pod silnými údery kladiva. Díváš se na něho, jak visí mezi nebem a zemí. Nespouštíš oči se svého milovaného Syna. Tvé srdce je do krve rozryto něnou bolestí. Chráníš ho majestátním chováním ve své bolesti před bezprávním zuřivých nepřátel, kteří ho ukřižovali.

Ve slavnostní chvíli, krátce před smrtí, pronáší umírající Vykupitel tajemná slova: „Ženo, hle, tvůj syn!“ Obrací se k učedníkovi, kterého miloval, a řekl: „Hle, tvá Matka!“

Tato dojemná slova Kristova na Kříži a veškeré jednání jeho celého života nemají ráz jen rodinné záležitosti! Ne! Směřují k cíli mnohem vyššímu a vznešenějšímu.

Tato Kristova láskou prosycená slova a vůbec všechna slova, která za svého pozemského života promluvil, mají smysl duchovní a vykupitelský.

Od chvíle Zvěstování je nejsvětější Panna matkou Ježíšovou i matkou naší. Maria věděla, jaké má povinnosti a jaká práva jí přísluší jako Matce všech lidí.

Ježíš však chtěl v rozhodném okamžiku, v němž se dovršovalo jeho Vykoupení, úředně potvrdit její právo. Potvrdil je veřejně před tváří svých učedníků, tedy ve formě testamentu.

Ó, jak je dojemná poslední pozornost umírajícího Ježíše ke své zarmoucené Matce!

Slova: „Hle, tvůj syn!“ jsou Ježíšovou odpovědí na slova „Staň se“, která Maria vyřkla při Vtělení věčného Slova. Ježíš jí předložil otázku andělovými ústy: Chceš být mou Matkou? Přijmeš však za své děti i hříšníky, mé bratry, kteří mne usmrtí před tvýma očima? A nejsvětější Panna odpověděla: „Chci, staň se!“

Nyní, když se krvavé drama skončilo, Ježíš ustanovuje: Protože jsi neušetřila svého jediného Syna, abys zachránila mé hříšníky, daruji ti je. Jsou tvým majetkem.

Od tohoto okamžiku se datuje přímá mateřská činnost svaté Panny, Matky všech lidí.

Do tohoto okamžiku plálo její srdce k nám mateřskou láskou jen tajně. Zcela tiše nás nosila ve svém mateřském lůně. Tajemnou lásku k nám skrývala před očima celého světa.

Ale nyní, když nás skutečně zrodila k životu nadpřirozenému, počíná veřejně plnit svou vznešenou a sladkou povinnost.

HLAVA III.

Co pro nás vykonala naše Matka?

Vnikni ještě hlouběji do srdce své Matky a zkoumej, co vykonala pro všechny děti celého světa a co vykonala zvláště pro tebe!

Uvaž! Tolik lidí žilo a bude ještě žít a jen nepatrný počet lidí skutečně přijal Ježíšův život. Byl jsi znovu zrozen křtem svatým. Nestal ses Ježíšovým bratrem a Mariiným dítětem? Proč se tobě dostalo tak velikého vyznamenání, kterého se jiným dětem nedostalo?

Prozkoumej pečlivě tuto záhadu, abys pochopil, co pro tebe tvá Matka všecko vykonala a čím pro tebe stále je!

Připomeň si ještě jednou hlavní příčinu tvé pobožnosti k nejsvětější Panně! Jaká je to příčina? Matka Boží zrodila Ježíše Krista, Vykupitele, Prvorozeného, Hlavu mystického těla. Ty jsi jeho údem.

Když se Ježíš Kristus rodí z Marie, všichni, kteří jsou jedno s Ježíšem Kristem, rodí se též z Marie.

Uvaž, že Ježíš Kristus se narodil jen s jejím souhlasem. Proto i každý jednotlivý Ježíšův úd se rodí z ní jen s jejím svolením.

Jedině proto, že si to mateřské srdce Mariino přeje, chce a žádá, stáváme se jejími dětmi a Ježíšovými bratry.

Mezi tolika miliony dětí, které nosila ve svém lůně, jsi jen nepatrným zrnkem. Však tvoje Matka tě od ostatních dětí oddělila a sevřela do náruče. Tak si tě zamilovala, že se zdá, jako by nikoho na světě neměla než tebe.

Kéž se naplní tvé srdce něžnou láskou k Marii a vděčností dítěte za tuto radostnou pravdu!

Jaký je mateřský Mariin poměr k tobě? Není pouze abstraktní, ani neurčitý nebo snad jen všeobecný. Ne! Její poměr k tobě je zcela konkrétní a individuální a týká se jen tebe.

Nepředstavuj si svou nebeskou Matku pouze jako nějakou královnu, jejíž laskavost velebí všechen lid! Je ke všem služebníkům velmi laskavá, ale nezná každého osobně.

Tvá nebeská Matka je skutečně matkou ideální a to zvláště pro tebe. Zahrnuje tě takovou láskou a něhou, o jaké se ti v tvém dětském srdci ještě nesnilo.

Pozemská matka ovšem žádné dítě nezanedbává. Všecky své děti dobře zná a všechny miluje. Přeje si, aby každé dítě se k ní s láskou vinulo. Zná radosti a žalosti každého dítěte.

Avšak její láska je pouhou fotografií lásky Mariiny.

Když Bůh tvořil pozemského otce, učinil ho jakousi kopií své božské lásky.

Když Bůh tvořil pozemskou matku, načrtl v jejím srdci jen matně, několika tahy, srdce nejsvětější Panny. Maria je ideálním vzorem, pozemská matka nedokonalou kopií.

Ještě jsme neexistovali, a už jsme v Marii žili. Naši kolébku nám připravovala ve svém mateřském srdci s nejněžnější péčí. Kvůli nám prožila mnoho radostí a žalu i úzkostí.

Miliony lidských bytostí byly vydány napospas nepříznivým okolnostem. Miliony lidí zahynuly v rozmaru lidských vášní a nespátřily světlo světa.

Ale nad tebou bdělo se zvláštní pozorností Mariino oko: Dala ti svědomité rodiče. Odvrátila od tebe mnohá nebezpečí. Její ochraně bylo svěřeno tvé velké štěstí, tvé narození a znovuzrození na křtu svatém.

Nedovedeš si představit, s jakou něžností a srdečnou radostí ti vlila v tomto okamžiku život svého Syna. Přivinula tě pak na své mateřské srdce a představila tě nebeskému Otci jako

svoje milované dítě!

Ó, kéž bychom pochopili, jak o nás pečovala naše nebeská Matka!

*

Nastala první léta tvého dětství. V těch letech dítě ještě neužívá svůj rozum.

Ale pomysli! Již tehdy jsi byl ochráncem nesmírně velikého pokladu! Měl jsi milost posvěcující, která již v sobě obsahovala všechny rysy tvé budoucí svatosti.

První léta dětství jsou nejdůležitějším bodem pro celou budoucnost. Můžeme směle říci, že pozdější život je z velké části závislý na prostředí, v němž se prožívalo první mládí. Je ozvěnou slov, která dítě slyšelo, a příkladů, které vidělo.

Je-li matka zbožná, učí dítě vyslovovat nejsladší jména Ježíš a Maria. Učí je prvním modlitbám. Jeho obrazotvornost zaměštnává zdravými představami. V jeho smyslových mohutnostech vyvolává dobrá hnutí. Vzbuzuje strach před špatnými úkony. Vzbuzuje odpor ke lži, nespravedlnosti, neskromnosti aj. Vštěpuje náklonnost ke ctnostem.

Všechny tyto první dojmy se vryjí tak hluboko v něžný organismus dítěte, že jen s násilím je lze vyrvat.

Dítě mariánské, pověz mi, kdo se o to přičinil, že tě pozemská matka učila zbožnosti?

Kdo pořádal okolnosti místa, času, že jsi působením jejich vlivu vyrůstal takřka přirozeně dobrým? Kdo ti poslal duchovní učitele, kteří od tebe odvraceli obraz lidské vášně a zkaženosti? Kdo myslíš? Ježíš! Lépe řečeno, jeho Božský Duch, který tě k Ježíši vedl, Ježíš sám? Maria přispěla svou pomocí.

Ještě se nikdy nedostalo a žádnému tvoru nedostane nějaké milosti, některého dobrodiní nebo přisvojení si ctnosti bez prostřednictví Mariina a bez její vůle.

Ty ovšem nepoznáváš líbeznou něžnost své Matky. Nevidíš, jak se tebou zaměštnává ve věku útlém, když jsi byl ještě tak nevinný a šťastně nevědomý.

Děti jsou praví miláčkové Mariina srdce. Přímo ji nutí, aby bděla nad zdravím jejich těla a krásou jejich duše.

Vzij se do života svých prvních let a proživej je znovu v duchu, pokud ti jen paměť stačí. Krásná bytost, dobrota sama, chrání tě tajemným způsobem. Nevýslovně tě miluje. Vše řídí ve tvůj prospěch: Odvrací neviditelná nebezpečí. Činí tvou duši vnímavou pro milost Boží. Šlechtilskou povahu. Uschopňuje tvé duševní mohutnosti, aby mohly přijmout první nadpřirozené dojmy.

*

Konečně pro tebe udeřila vážná hodina. Nadešla chvíle, kdy jsi začal užívat rozum. Vzal jsi rovněž do rukou vedení svého nadpřirozeného života. Je to skutečně slavnostní, ale zároveň kritická chvíle, v níž se člověk rozhoduje, jak bude žít: zdali pro Boha anebo pro ďábla.

V tomto okamžiku je vůle ještě mladistvá. Chvějící se rukou drží kormidlo života. Ze všech stran je ohrožena bouří, kterou rozpoutává nepřítel spasení. Vůle je však svobodná. Nikdo ji nezbaví této osobní svobody - ani peklo, ani nebe.

Milovaná duše, ani nevěříš, s jakou úzkostí očekávala nejsvětější Panna tento okamžik.

Ve dnech, kdy dítě začíná používat rozum, má pozemská, zbožná matka plno práce. Sleduje každé hnutí povahy a každou hru vášní svého dítěte. Dá-li se na zlou cestu, trpí nevýslovně. Modlí se, napomíná a pláče, jako Monika plakala nad svým synem Augustinem.

Představ si, s jakou obavou očekávalo srdce tvé nebeské Matky tyto první okamžiky! S úzkostí sledovala tvou svobodnou vůli, jak se zachová k lákavému našeptávání pekla.

Snad krok jsi učinil ve svém životě i ne jeden chybný. Tvá nebeská Matka na tebe dávala stále pozor. Oplakávala tvé poblouzení, napomínala tě. Vedla tě výčitkami svědomí, neúspěchy, neštěstím, jen aby tě obrátila na správnou cestu.

Konečně jsi šel vstříc veliké slavnosti. Blížil se den prvního sv. přijímání. Poprvé ses měl setkat se svým Ježíšem, se svým Bratrem.

Ježíš, skrytý Božský Host, tě nazval svým bratrem a tajemným způsobem tě přitahoval ke svému srdci. Po sv. přijímání zasel Božský Učitel do hlubiny tvé duše první milosti. Ukoval první pouta, jimiž by tě k sobě připoutal. Dal ti závdavek všech milostí, jimiž tě chtěl v budoucnu zahrnout.

Ó, s jakou něžnou mateřskou péčí zprostředkovala naše nebeská Matka první setkání svých dvou dětí, Ježíše a tebe. Byla pravou božskou Rebekou. Využila tvých schopností a vyzdobila tvé srdce nejněžnějšími city, aby se líbilo Ježíši.

Věř, tato první milost je tak mohutná, že ji z duše nevyrvе ani nejhříšnější život! Ještě po dlouhých letech tajuplně působí a často energicky rozhodne i v duši starcově.

Křesťanští rodiče právem využívají prvního sv. přijímání. Cítí, že se něco tajemného odehrává mezi duší dítěte a mezi Stvořitelem, který jejich dítě stvořil pro sebe.

Nejsvětější Panna svými mateřskými očima viděla veškerý význam tvého setkání s Ježíšem.

Věděla, že vzpomínka na první sv. přijímání zachrání tě před utonutím v propasti záhuby.

Podle životopisů některých světců můžeme soudit, že zprostředkovala mystické spojení mezi svými dětmi, mezi Ježíšem a tebou. Ty jsi ještě nechápal význam této milosti, a Maria již položila základ přátelství mezi tebou a Ježíšem.

Vzpomínej! Toho dne ses slavnostně odřekl ďábla, jeho pýchy, jeho skutků. A na důkaz věrnosti k Ježíši ses zasvětil navždy Matce Boží. Stala se Zprostředkovatelkou mezi Ježíšem a mezi tebou.

*

Po prvním sv. přijímání jsi vcházel v nebezpečná léta. Kdo s hrůzou nepozoruje blížící se čas nebezpečného mládí? Všechny divoké vášně se probouzejí ze spánku jako příroda z jara. Všechny dojmy vnějšího světa přímo okouzlují divokou fantazii a vnímavé srdce. Mládež se raduje ze svěžího života. Bez rozvahy spěchá cestou posetou vonnými růžemi a netuší, že se pod nimi skrývají jedovatí hadi. Mládež je dobrá, velkomyslná, nezištná. Myslí, že také všichni tvorové jsou dobří, plní lásky a nezištní.

Nešťastníci! Kolika poklesků se dopustí! A co zažijí bolestných zklamání!

Žalem se svírá srdce kněze, když vidí mladé, krásné duše, jak propadají satanovým nástrahám. Dávají se svést, ztrácejí milost posvěcující, ztrácejí bělostnou nevinnost, a brzy jsou bídnou satanovou kořistí.

Ó, kéž by pozemská matka mohla sledovat každý krok svého drahého dítěte v těchto nebezpečných letech! Co je tu pro ně hroživého nebezpečí a omamujícího kouzla! Kdyby tak na vlastní oči zahlédla rozvášněný dav jedovatých dojmů, který se vkrádá do jeho fantazie a nevinného srdce, ó, jak by poklekla a s chvějícíma se rukama a se slzami v očích prosila Boha o záchranu svého dítěte!

O čem se nemohla přesvědčit tvá pozemská matka, na vlastní oči viděla tvá nebeská Matka. Ani nepochopíš, co jsi ji způsobil starostí!

V těchto nebezpečných letech tě následovala krok za krokem. Bděla nad tvými pocity. V temných chvílích tě zahalila do myšlenek odporujících hříchu. Děsila tě obavami, aby tě oddálila od zhoubné propasti. Zavřela tvé oči, aby se nepřipoutaly k věcem nebezpečně svůdným a krásným. V nebezpečných příležitostech tě oslepila a umrtvila tvůj cit. Tys prošel ohněm a ani trochu jsi se nepopálil.

Když si nyní vzpomeneš, v jak svůdných příležitostech ses ocital, divíš se, že jsi neklesl. Dnes, ač jsi vedl dlouhá léta zbožný život, bys neměl tolik síly, abys zvítězil nad týmž nebezpečím.

Tajemné působení milosti, prozřetelnost tvé Matky, stály u tebe stále na stráži. Bud' zamezily úplně tvé chyby anebo je aspoň zmenšily. Marii děkuj, že jsi nedovršíl strašný počet hříchů, který by ti na věčné časy zavřel bránu milosrdenství!

Snad již sis vícekrát zacpával uši, abys neslyšel hlas milosti, a vrhl jsi se nerozvážně do náruče hříchu. Kdo tě viděl? Nejsvětější Panna - tvá zarmoucená, ale něžná a starostlivá Matka. Vyprosila ti u Boha milost výčitek svědomí. Vdechla do tvé duše modlitbu, lítost a konečně upřímné vyznání ve svátosti smíření tě zachránilo.

Snad mnohokrát se opakovala táž smutná scéna tvého pádu. A odpuštění? To je jenom tvým tajemstvím! Tvá pečlivá Matka tě zahrnovala něžnou pozorností a hřejivým soucitem, i když jsi byl dlouho a často hříšníkem.

*

Přišel též okamžik tvého rozhodného návratu k Ježíši. Domnívám se alespoň, že tato hodina již pro tebe udeřila. Po dlouhém dobrovolném pobytu v cizině jsi opět našel svého drahého Otce. Stal ses znovu jeho synem, ač jsi předtím dobrovolně sloužil jako otrok nepříteli svého Otce. Hanba a bída ti otevřely oči a vrátily tě laskavému Mistru.

Řekni mi, kdo urychlil okamžik tvého návratu? Kdo tě poučil, že jho vášní je hanebné? Kdo skryl v tvém srdci jiskru důvěry v Ježíše? Kdo se přimluvil u tvého Otce, aby ti ještě jednou odpustil? Kdo od tebe odvrátil věčný, ale spravedlivý trest?

Má milovaná Matko, až v nebi uvidím zástup vyvolených, kteří již byli odsouzeni do pekla. Ty, Hvězdo mořská, jsi je vytrhla z rukou Boží spravedlnosti. Na věčnosti se dozvím, že snad i pro mne byl již vyřčen rozsudek odsouzení. Tys však zadržela svou něžnou rukou Ježíšovu soudcovskou ruku. Kristus ustoupil a znovu odložil den mého trestu.

V každém případě jsi mne uchránila od nesčetných poklesků, k nimž by mě byla strhla má slabost, má pýcha a vášeň.

Čas obrácení nebyl pro každého stejný. Sv. Augustin, sv. Kamil z Lellis, svatá Markéta Kortonská žili mnoho let bez Boha. Některé duše byly tak mocně uchváteny milostí, že pak žili v tak úzkém spojení s Bohem jako nikdy předtím. Jiné duše zase milosrdenství Boží dlouho pronásledovalo. Teprve po dlouholetém, vědomém a dobrovolném odporu nad nimi zvítězila milost Boží téměř zázračně.

Konečné obrácení je rozličné a může se vyskytnout v různé době. V každém případě má na něm velký podíl nejsvětější Panna. Tuto milosrdnou lásku naší nebeské Matky známe z obecného učení církve, z historie světců a též i z našeho vlastního života. Jak zachrání Maria duši?

Matka Boží vloží do duše dítěte nebo jinocha nějakou oblíbenou mariánskou pobožnost nebo náklonnost k některé modlitbě, například ke „Zdravas“. Tato světlá jiskra svítí duši ve tmě a vede ji k Marii.

Ani v době nevěry nebo náboženské lhostejnosti nevymizí tyto city úplně. Nejsvětější Panna vine své děti nejněžnějším způsobem ke svému mateřskému srdci, i když se jejich rozum a srdce zatemnilo na nějaký čas nevěrou nebo poblouzněním.

Působením příjemného tepla její mateřské lásky najednou vzklíčí nepatrné zrníčko a roste a přináší krásné ovoce.

Budme vděční Matce Boží za rozhodné chvíle jejího působení v našem životě! Tyto chvíle jsou též kritickými okamžiky intenzivního vítězství Ježíše v naší duši.

Nemysleme si, že jsme snad nepotřebovali její milosti k vítězství. Snad jsme žili život dobrý, ale tuto správnost života jsme si dlouho neuvědomovali. Teprve, když jsme se měli definitivně rozhodnout přímo pro Ježíše – pro život dokonalý anebo pro život světský - stanuli jsme na rozcestí.

Hle! Maria, Jitřenka, zase nám pomáhala tajemnou mocí!

Nemysleme si, že už jsme dokonale utvrzeni ve ctnosti a že jsme v bezpečí, když jsme si

vyvolili Ježíše. Běda nám! Ó, nikoli!

Nejsvětější Panna musí stále nad námi bdít svou ochranou. Opustí-li nás na okamžik, upadneme do dřívější bídy.

Jedině v ovzduší jejího mateřského vlivu jsme bezpeční. Jsme provždy malými dětmi, které Maria nosí ve svém mateřském lůně. Jen z ní žijeme!

Věř, že se o to přičinila Maria, aby ses rozhodl nejen pro Ježíše, ale aby tě Bůh povolal do stavu kněžského nebo řeholního.

Nevyprosila-li ti té milosti, nermuť se, že jsi jí byl snad jen málo milý. Má s tebou jiné záměry. Chce, abys zůstal ve světě, abys hájil Ježíšovy zájmy, abys šířil líbeznou vůni Mistrových ideálů do hlučného víru zkaženého světa, podobně jako skromné fialky roztroušené okolo močálu zpříjemňují svou vůní otrávené okolí. Chce, abys žil v rodině. Abys tam zavedl anebo udržoval vzorný křesťanský život. Abys dal život těm, kteří se snad zvláštním způsobem zasvětili Mariině službě.

Povolala-li tě do domu Božího, sprádala plán svých zájmů s tebou s nejněžnější láskou.

Vyvolený miláčku Marie, který jsi šel za hlasem povolání, vzpomeň si s vděčností a láskou na historii svého povolání, na jeho počátek i vývoj.

Najednou kmitla tvou hlavou světlá myšlenka: Budu knězem ---. Zmocnilo se tě i silné nadšení. Sladký a uchvacující hlas Ježíšův ti šeptal: Budeš mým. Budeš mým miláčkem. Svůj život strávíš blízko mne ---!

Pocítil jsi i nezlomnou sílu a pevnou duševní odvahu. Rozhodl ses zlomit všechny okovy, které tě poutaly. Dal jsi sbohem milým doma a šel jsi do Hospodinova domu.

Připomeň si, jak jsi prosil nejsvětější Pannu, aby ti pomohla uskutečnit tvůj úmysl! Tak něco milého tě k ní vábilo.

Vedla tě za ruku. Přiváděla tě k svému obrazu, kde jsi do jejích rukou poroučel své povolání. Maria sama změnila názory tvých bližních, aby snad nekladli překážky její vůli.

Všechny síly vynaložila, tajemně, nepozorovaně na tebe působila, abys zůstal věrný svému hrdinskému předsevzetí!

Dobrá Matka našich duší zná nesčíslné prostředky, jimiž vábí srdce k Ježíši. Každá duše byla zvláštním, individuálním způsobem povolána. Však každý způsob povolání má jen jeden společný bod: rozhodný a milý vliv nejsvětější Panny.

Již žiješ v domě Hospodinově. Sloužíš Ježíši všemi silami a miluješ Ježíše celým srdcem. Snad ani o tom nevíš, že jsi centrem milostí pro mnohé ctitele nejsvětější Panny. V potu tváře se namáháš, abys rostl v Ježíši. Tvůj duchovní život vyrůstá z lůna Matky Boží. Pracuješ pod její ochranou. Svěžími Mariinými dechem při práci okříváš.

HLAVA IV.

Čím je nám naše Matka?

Uvažuj, čím je nyní pro tebe Matka Boží, když ses rozhodl žít pro Ježíše, ať již ve světě anebo v klášteře!

Který je jediný účel tvého života? Aby se semeno lásky Boží v tvé duši rozvíjelo. Aby Ježíš Kristus rostl v tobě až do vrcholu svého věku.

Různé názvy, jako láska k Bohu, posvěcující milost, život Ježíšův, nadpřirozený život - značí vlastně tutéž věc. Nejsvětější Trojice nám totiž chtěla udělit svoji božskou přirozenost, svůj nekonečně šťastný život. Tento blažený božský život udělila v neomezené míře Ježíši Kristu a Ježíš jej uděluje nám v posvěcující milosti. Čím více duše přijímá život Ježíšův, tím je dokonalejší. Proto se Ježíš znovu a znovu rodí, lépe řečeno rodí se dále, poněvadž se Ježíšův život ještě neskončil.

Sv. Pavel praví, že lásku Boží v nás rozlil Duch svatý, který nám byl dán. Ježíš Kristus jako Bůh je „causa principalis“ milosti boží. Jeho člověčenství je první „causa instrumentalis“. Je nástrojem, jímž k nám láska přichází. Ježíš Kristus také ustanovil svátosti, jež jsou jeho „causa instrumentalis secundaria“ milosti.

Ale podle tajemného usnesení Prozřetelnosti udílí Ježíš Kristus lidem nadpřirozené pomoci pouze se souhlasem a prostřednictvím nejsvětější Panny.

Bůh je ovšem pramenem všeho dobra, jak ve světě přirozeném, tak i ve světě nadpřirozeném. Avšak nekoná dobra přímo, nýbrž svými tvory. Takový příklad vidíme na pozemské matce. Prvním zřídlem mateřské lásky je Bůh. Svou vlastní něhu přelil do stvořeného srdce. Učinil je nádrží, z níž jiné bytosti čerpají.

Podobný úkol odevzdal nejsvětější Panně. Srdce tohoto vznešeného tvora přeměnil ve vzácnou nádrž všech milostí. Z ní lidem Maria udílí milosti a rozsévá Boží lásku.

Od Ježíše Krista pochází všechno dobro. Ale žádná milost se nepřelije z jeho Božského Srdce do křesťanské duše bez přání, bez modlitby svaté Panny.

Ježíš se narodil jen s Mariiným svolením. Rovněž v lidském srdci rodí se Ježíš jen s jejím souhlasem. Mariiným působením jsme přijali nevyčerpatelné zřídlo milosti. Mariiným prostřednictvím se nám dostává i přivlastnění milosti, ať již v kterékoliv fázi křesťanského života. Již při Vtělení její mateřská láska nesmírně přispěla k našemu spasení. A věčně bude spolupůsobit k našemu Vykoupení při všech úkonech, které jsou závislé na Vtělení. (Bossuet: 3e S. p. la fête de l'Im. Con.)

Plány Boží byly dokonalé: Jsou všeobecné a zároveň i částečné. Směřují k celku i ke všem podrobnostem. Vztahují se na příčiny i jejich následky. Obsahují zásady i se všemi aplikacemi.

Když se Bůh rozhodl pro Vtělení a Vykoupení lidstva, vytvořil tento plán dle vůle pokorné Panny. Na její vůli proto také závisí všechny účinky téhož Vykoupení v duši každého křesťana.

Připomínám velké tajemství: Když Bůh založil svůj plán Vtělení a Vykoupení na svobodném souhlase své Matky, chtěl, aby tato závislost byla skutečně věčná a ne pouhou frází.

Pozemská matka načerpala svou lásku a dobrotu jen ze zřídla Božího. Jen na její vůli závisí, jak děti miluje. Může jim rozdat celé své srdce. Může však také své srdce uzavřít a z tohoto živého ohniště nevyšlehnout k jejímu dítěti ani jediný plamínek lásky. Její vinou jsou pak děti zbaveny dobrodiní, jež jim Bůh uchystal.

Bůh řídí svět a rozděluje přes své tvory svá dobrodiní. Tvorové, které si Bůh vybral a povýšil k rozdávání svých milostí, mají svobodnou vůli. Proto mohou jiné tvory dobrodiním zahrnovat, anebo je mohou zbavit pomoci, kterou jim Bůh určil.

Ustanovil-li Bůh nejsvětější Pannu naší Matkou, ustanovil ji též Prostřednicí milostí. Podle jejího rozhodnutí jsou nám rozdělovány milosti. Bůh však Marii nenutí, tak jako nenutí pozemskou matku, aby plnila úkol lásky, který jí světil.

Dobrotivý Bůh obdařil nejsvětější Pannu něžným mateřským srdcem, které je schopno milovat všechny děti. Její činnost však neomezil. Ponechal jí všechnu svobodu, aby podle libosti projevovala některým dětem zvláštní pozornost, péči i něhu.

Srdce Matky Boží je lidským srdcem. Po Ježíši je nejdokonalejším srdcem lidským. Je bohaté krásnými odstíny lidského citu i soucitu. Je jemně citlivé k něžné pozornosti jejich dětí, když ji zahrnují svou láskou. Pohne se k soucitu jejich modlitbou a pláčem. Dojímá je jejich neštěstí. Je bezmocné, odporovat důkazům něžné lásky. Prostá a pokorná srdce Marii k sobě vábí nejvíce.

Bůh potvrzuje veškerou volnost Mariina jednání. Nikdy neodporuj jejím mateřským citům a jejímu rozhodnutí. Projevuje lásku těm, jež miluje a za něž se modlí. Zvláště miluje ty, kteří se jí zasvětili jako děti.

*

Ty jsi plodem dvojí lásky. Bůh tě miloval. Svou lásku k tobě vložil do srdce své Božské Matky. Splynutím těchto dvou srdcí jsi přijal život milosti. Tento život v tobě začal působením Ducha svatého a dobrovolným spolupůsobením nejsvětější Panny. Oběma zřídly se v tobě udržuje a rozvíjí.

Maria nás nosí v lůně své mateřské lásky. V její požehnané duši přijímáme Ducha svatého. Rosteme v ní nadpřirozeným způsobem.

Sv. Alfons praví: Jako Ježíše nosila ve svém lůně, nosí nás ve svém srdci (Chvály Mariánské, hlava 5).

Matka, jež dává život tělesný, je tak úzce spojena s plodem, který nosí, že její dítě žije jen skrze ni.

Ty jsi také skryt v mateřském lůně, v milující Mariině duši. Bez ní nemůžeš nadpřirozeně dýchat, ani přijímat pokrm, ani se pohybovat. Bez ní nemůžeš nadpřirozeně žádat, ani chtít, ani myslit. („Popírat tuto pravdu anebo o ní pochybovat znamená, popírat anebo pochybovat o všeobecném spolupůsobení nejsvětější Panny" - srov. Revue bibliogr., červen 1925, str. 352.)

Vždyť rukama Matky Boží se rozdělují lidem všechny nebeské dary, všechny ctnosti, všechny milosti. Maria je rozdílná, komu chce, kdy chce a jak chce (Sv. Bernardin Sven., citovaný sv. Alfonsem, Chvály Mariánské, hl. 5).

Pozemská matka živí dítě mlékem, jež bere ze své vlastní tělesné konstrukce. Nebeská Matka čerpá život, totiž pokrm, ze své nadpřirozené konstrukce, jinak řečeno: z nezměrné lásky, kterou ji Ježíš obohatil. Tímto pokrmem udržuje v tobě Ježíšův život.

Čím více Ježíšova života může udělit duším, tím větší je její radost. Proč? Poněvadž tím bohatší je Matkou.

Nejsvětější Panna je dvakrát plodná. Je plodná svou přirozeností, je plodná svou láskou. Ježíšovi dala tělesný život ze své lidské přirozenosti působením Ducha svatého. Nám dává božský život svou láskou rovněž působením Ducha svatého.

„Panna Maria," praví sv. Augustin, „je naší pravou Matkou podle ducha, protože svou láskou spolupůsobila ke zrození se věřících v církvi. Podle těla, protože je pravou Matkou „Hlavy", jejíž údy jsme my." (Plane mater membrorum est quod nos sumus quia cooperata est charitate ut fideles in Ecclesia nascentur qui illius capitis membra sunt; corpore vero mater ipsius capitis. Sv. Augustin, De Sancta Virginitate, citovaný Venturou: Matka Boží u lidí, P. II., hlava I., Brusel 1848.)

Ventura (i b) poznamenává, že tento velký učitel uznává dvojí mateřství Panny Marie: mateřství tělesné a mateřství lásky. Svým nejčistším tělem je Matkou Ježíše Krista - naší Hlavy. Láskou je Matkou lidí, kteří jsou spojeni s Hlavou a tvoří její údy. Srdce Panny Marie bylo tak

zázračně požehnáno, jako její lůno. Její krev zplodila Ježíše Krista. Její láska přispěla ke zrození dětí církve.

Ve svém panenském lůně počala Ježíše. Ve své duši, překypující láskou, počala nás. Dříve, než počala Ježíše ve svém těle, počala ho ve své duši. („Prius mentē concepit quam corpore," praví sv. Augustin.) A stále ve své duši počíná Ježíše v jeho bratřích a působí, že dosahuje svého plného věku.

Tato dvojí plodnost se vzájemně doplňuje i vyvolává.

Maria ví, že my přebýváme s Ježíšem, Vykupitelem - s Hlavou církve - v jejím lůně. Proč? Protože údy nemohou existovat bez hlavy. Poněvadž nás počala láskou ve své duši, ví, že je tam Ježíš s námi, a tím poskytuje stále svému milovanému Synu život i vzrůst.

*

Je pravda, že nejsvětější Panna nám poskytuje každou pomoc, kterou potřebujeme. Čerpá k tomu milosti ze své vlastní nadpřirozené podstaty. Ale na tom není ještě dost. Jako něžná a pečlivá matka upravuje potravu pro každé dítě zvlášť, podle toho, jak ji potřebuje.

Jen uvaž, jak pečlivě vybírá ty milosti, které by se nejlépe hodily pro tvůj věk! Od počátku tvého života je ve svém srdci asi milovala, přetvářela, aby se hodily tvému vkusu a tvým schopnostem.

Všimni si její něžnosti a opatrnosti! Dávala pozor, aby násilím neomezila tvou svobodnou vůli, a přece ti zlehounka vlila do duše mléko milosti.

Někdy choré dítě nepřijímá ani mateřské mléko. Toho se jeho pozemská matka neleká. Láska k dítěti ji naučí být vynalézavou. Chytře své novorozeně oklame. Zahynulo by, kdyby nedostalo potřebnou výživu.

Naše nebeská Matka jedná s námi také tak. Za vhodné příležitosti ukápne aspoň krůpěj Boží lásky do duše svého svéhlavého nebo nemocného dítěte. Vrátil je k sobě výstrahou, výčitkou nebo lítostí.

Když si dítě hledá pokrm svými nezřízenými tužbami, přičiní se, aby mu zhořklo vše, co není Bůh. Naplňuje jeho srdce velikou prázdnotou a tím je prohlubuje. Vzbuzuje v něm neuhasitelnou touhu po vyšším a čistším štěstí. Konečně, znavené žízní a hladem, se vrací do její mateřské náruče.

Výchova dětí je velmi těžká. Naše Matka je však milosrdnou a trpělivou vychovatelkou.

Často chceme žít samostatně nadpřirozený život. Sami si vybíráme cestu a kráčíme po ní vlastní silou. Tak nejednáme dobře. Ježíš nám dal pro to svou Matku, aby nás vedla a ochraňovala. Svěřil jí svůj nejdražší poklad na světě, totiž naši duši. Svěřil jí též duchovní pokrok a svatost naší duše. Naše dobrá Matka ví, kterou cestou se staneme nejrychleji podobnými Ježíši. Rovněž ví, které květy svatosti Ježíš žádá, aby vypečely v zahradě naší duše.

Odevzdejme se tedy úplně její mateřské péči a horlivosti! Maria se o to postará, aby v nás Ježíš žil a panoval.

HLAVA V.

Jak se naše duše navždy spojí s Pannou Marií?

Skutečně tajemná a těsná pouta svazují život dítěte s životem jeho matky. Zdá se, že je to jeden a týž život. Podobně je i s milostí. Duše, která není spojena se svou nebeskou Matkou, neroste nadpřirozeným životem.

Víra sv. nás učí, že jsme všeobecně a ve všem na ní závislí. Ovšem, že jsme přijali nadpřirozený život ve křtu, ale to nestačí! Neustále musíme tento život udržovat.

Každý tvor i v životě přirozeném je neustále závislý na svém Stvořiteli. Toto zachování bytostí se nazývá prodlužováním stvoření.

Ještě více je duše závislá v nadpřirozeném životě na Duchu svatém a svaté Panně - jeho nejčistší Nevěště. Přeruší-li duše spojení se svou Matkou, přestane brzy žít nadpřirozeně.

Naopak, duše, která se ke své nebeské Matce blíží víc a více, až ji s ní těsná pouta spojí, bohatne snadno a rychle milostmi.

Čím déle drží rty ve svých prosbách u její mateřské hrudi, tím více mléka božské lásky vytéká ze srdce Matky do srdce dítěte.

Hleď! Tak rychle a tak snadno se můžeš stát velkým světcem! Ještě nepoužiješ tohoto výborného prostředku? Máš jej při ruce!

Stačí, jsi-li s nejsvětější Pannou spojen stálou modlitbou. Přitom však měj neustále touhu čerpat Ježíšův život do své duše.

Pohleď na rostlinu, jak dychtivě zapouští své kořínky do lůna země, která ji nosí. Bůh vložil do rostliny pud, aby obracela kořínky do té části půdy, kde by našla nejvíce potravy.

Vezmi si z rostliny příklad pro sebe! Zapuť všechna vlákna své duše - všechna svá přání i touhy hluboko do srdce své Matky a čerpej z něho, jak nejvíc dovedeš, šťávu nadpřirozeného života!

Čím rychleji rostlina roste, tím více a tím hlouběji zapouští do půdy kořeny. Proč potřebuje tolik půdy? Poněvadž sílí a plně se rozvíjí.

Rovněž ty se spoj úzce s Pannou Marií a naléhej na ni úpěnlivými prosbami, tak jako rostlina těsně oplétá zemi svými kořeny.

Okráši však své modlitby, své ustavičné prosby pokorou! Přiznej se ke své bídě, ke své naprosté závislosti na Matce Boží.

Buď dítětem skutečně pokorným, malým! Nečiň si na nic žádné nároky! Nespoléhej se na své vědomosti, na své ctnosti. Buď pouhým břečťanem, který se neumí postavit na své vlastní nohy! A vidíš! A vyroste až na nejvyšší vrcholky těch nejvyšších stromů!

Opíráš-li se o svou Matku, dojdeš do nedozírné výše, na jejímž vrcholu stojí tvoje Matka. Cestou pocítíš sladkou útěchu, že tě nese ve svém náručí. Kdybys byl silný a bohatý, nepotřeboval bys oporu své Matky. Jsi však chudokrevný, slabý a malý! Proto máš úplné právo na její lásku a na její velkomyslnost.

Vynasnaž se, aby tvá modlitba byla důvěrná! Jak blaze je malému dítěti v duši své Matky, která je nejlepší ze všech Matek. Jaký je její úkol? Aby byla na tebe dobrá! Aby tě milovala. Aby nad tebou bděla. Aby ti vdechovala Ježíšův život. Dary, které od Boha přijala, přijala jen pro své děti. Jim zase dary rozdává.

Co znamená pro Marii být Matkou? Aby rodila Ježíše v našich duších. Čím plodnější je Matkou, tím více roste její věčná radost a její věčné štěstí. Pros bez přestání, naléhej na ni bez ustání a buď si jist, že od ní všechno dostaneš! Takovou vytrvalostí způsobíš své Matce nevýslovnou radost.

Nemysli si, protože ty jsi dobrý, je Maria tak velkomyslná a spěchá ti hned na pomoc! Ne! Je bytostí nekonečně dobrou a její mateřské srdce ji nutí prokazovat každému jen dobro. Vždyť je Matkou! Matka žije jen proto, aby se pro své děti obětovala.

Dala se Bohu v oběť. Stala se průplavem a přenáší Boží lásku od Boha k lidem. Ví, že existuje jen ve prospěch lidu.

Dělej své Matce radost! Důvěřuj jí bezmezně! Přijmi od ní vše, co ti dává! Vše od ní je dobré. Dovol jí, aby tě mohla milovat do sytosti, jak si přeje. Ponechej jí útěchu i starost o tebe! Dopřej jí, když tě chce hýčkat ve svém náručí. Stravuj se jejím mlékem milosti. Přijmi od ní vše, co ti podává: útěchu i vyprahlost, úspěch i neúspěch, zdraví i nemoc, klid i práci, život i smrt. Podá ti, co je tvé duši nejprospěšnější. V tom má úplné právo rozhodovat.

Nemíchej se tedy do jejích záležitostí a nestav jí na oči své malicherné rozmary!

Přičiň se, aby tvá modlitba byla prosycená vděčnou láskou dítěte! Vždyť je tvou Matkou! Miluj Marii, jak chceš, jak nejvíc můžeš! Neboj se, že někdy překročíš meze lásky! Miluješ-li Marii, miluješ i Ježíše, jehož umělecky vytváří ve tvé duši. Tvá chladná dětinná láska se nikdy nevyrovná její žhavé mateřské lásce. Její láska vždy převýší tvou lásku. Její mateřskou něhu svou vděčností nikdy nesplatíš.

Má dobrá Matičko, chci tě stále milovat! Denně se v modlitbách k tobě utíkám. Srdečně ti děkuji, že žiji v lůně tvé duše! Ó, jak se raduji, že mi stále uděluješ Ježíšův život!

*

Někdy udělila nejsvětější Panna některé duši zvláštní milost. Dala jí najevo, aby zůstala s ní ve spojení ustavičnou modlitbou. Tím duše obdržela zároveň nejbezpečnější záruku, že bude svatou.

Kromě lásky k Marii nás mohou zklamat všechny ostatní známky svatosti. Někdo může konat i zázraky. Neobdržel-li však dar, aby se stále utíkal k nejsvětější Panně, nejsem si jist, že vytrvá.

Jiný zase žije ctnostně dlouhá léta. Když se však nepřimkne k Marii jako malé dítě ke své mamince, nevytrvá na této kamenité cestě. do jeho srdce se vloudí tajná pýcha. Celé je rozhodá. Život stálého odříkání se mu zprotiví. Na konec všeho nechá.

Bohužel, máme v dějinách dost příkladů takových pádů!

Mnohý zasvětil Bohu svůj celý život. Již přivedl k Bohu množství hříšníků. Ale tu se dopouští velké chyby. Proč? Poněvadž spoléhá na své zásluhy. Kupuje od Boha svou vytrvalost. Tím nenabude jistoty ve své vytrvalosti! Proč? Sv. Augustin praví: „Když vypočítáváš tyto zásluhy, co jiného vypočítáváš, než svá dobrá díla?“

Sv. Alfons se neustále obával, zda vytrvá. Proto zkoumal všechny známky své svatosti, které by mu zaručily, že bude věrný až do smrti. Ale co vidí? Všechny známky v něčem pokulhávají. Z toho uzavírá, že jedinou zárukou vytrvání je - ustavičná modlitba.

Znovu se znepokojuje a ptá se: Budu se modlit až do smrti? Nebudu někdy nedbalý nebo nevěrný modlitbě? Zdrčen novou obavou vrhá se do náruče nejsvětější Panny a praví k ní:

„Drahá Matko, zachraň mne! Působ na mou mysl a vůli, abych se k tobě vždy modlil! Víím, jak jsi laskavá! Kdybych se vlastní vinou přestal k tobě utíkat, sama mne přinutíš, abych se k Tobě utíkal, a nezahynul!“

Poznámka: Právem lze vložit do úst sv. Alfonse výraz: „přinutíš mne k tomu,“ ačkoliv „Revue bibliogr.“ to neschvaluje. Chce, aby se užilo teologického výrazu: Ty mi dáš účinnou milost, abych se modlil. - Tato účinná milost respektuje naši svobodnou vůli, ačkoli neomylně dosáhne svého cíle.

Církev nás učí modlit se v tomto smyslu:

„Oblationibus nostris quaesumus Domine placare susceptis; et ad te nostras etiam rebelles compelle propitius voluntates.“ (IV. neděle po Duchu sv., Sekreta ze mše sv.)

Veškerá teologická věda tohoto církevního učitele vrcholí v zásadě: Stále se utíkej k nejsvětější Panně! V této zásadě se soustřeďuje celá jeho askeze (sr. Desurmont, Oeuvres complètes I. 2., p. 6.).

V posledních letech svého vysokého stáří se již nepamatoval, modlil-li se dnes růženec. Ptával se obyčejně bratra, který měl na dozor nemocné. Jednou mu bratr řekl: „Chtěl bych mít všechny růžence, které jste se dnes od časného rána modlil.“

Sv. Alfons vážně odpověděl: „Bratře, nežertuj! Nevíš, že na růženci závisí má věčná spása?“ Zajímavá pravda. Naše spása a naše svatost závisí konečně na tom, budeme-li se vytrvale a dětinně modlit k nejsvětější Panně. Jak by ses ustavičně modlil? Řekni: Matko, sama mě nauč vzývat tě bez ustání a zůstat vždy ve spojení s tebou jako dítě se svou Matkou.

Podle okolností se tato modlitba může měnit, a tak se můžeš modlit ustavičně.

Hned zrána obětuj Panně Marii první okamžiky dne a všechny své záležitosti. Řekni jí: „Má velitelko a má Matko, obětuj se ti úplně! Na důkaz své lásky zasvěcuj ti dnes oči, uši, ústa, srdce a sebe celého. Protože náležím tobě, opatruj mne jako svůj vlastní majetek!“

Namáhej občas svůj rozum a svou vůli, abys co nehlouběji vnikl do duše svaté Panny. Odpočiň si v ní živou vírou a jako moře hlubokou důvěrou! Takový pokus se ti nejlépe zdaří při klidném rozjímání, když máš v moci všechny své duševní mohutnosti.

Avšak tyto okamžiky jsou kratičké. Nejčastěji se spokojíš pouhou vzpomínkou, kratičkým povzdechem vyslaným k nebi, vroucím pohledem, zbožným políbením jejího obrázku.

Tato něžná pozornost věnovaná Matce Boží nestačí. Nestačí ani vnitřní spojení s Ježíšem Mariiným prostřednictvím.

Pamatuj též na vnější úkony pobožnosti! Jsou velmi důležité.

Mariino dítě nevynechá nikdy modlitbu svatého růžence, i když mu stojí v cestě nejdůležitější práce. Růženec je tajemné pouto, které váže malé dítě s Marií. Dějiny i denní zkušenost nás o tom přesvědčuje.

Rovněž církev svou autoritou a svým příkladem potvrzuje účinný význam této modlitby.

Moc růžence se odráží v tom, že nabádá duši, aby nepřerušila styk se svou Božskou Matkou. V okamžicích roztržitosti její rty i bezvědomě šeptají Zdrávas Maria.

Mariánské dítě při každé příležitosti přelévá ze svého srdce „Zdrávas“ do srdce Matky: ve spěchu z práce do práce, v návalu různých záležitostí, ve víru pokušení, ve chvílích radosti i žalu - vždy!

Vysílá k nebi tiché „Zdrávas Maria“ ve společnosti i ve svém pokoji, v samotě i v hluku a zmatku veřejných schůzí.

Často se pomodlí „Zdrávas“ i roztržitě, ale jeho Matka vidí jen jeho dobrou vůli.

Takové mariánské dítě nabude velké usebranosti ducha, a podává se neustále v obět nejsvětější Panně.

Někdy však nemá ani kdy, aby se „Zdrávas“ pomodlilo. Tu mu stačí vzpomínka důvěry a lásky k Panně Marii. Ovine ruku růžencem a v duchu se přivine k Matce.

Prostřednictvím nejsvětější Panny prosí Ježíše za odpuštění svých denních poklesků. Než usne, poslední slova, která šeptá, jsou zase „Zdrávas Maria“.

Když nemůže usnout nebo se probudí ze snu, hned v jeho duši vykvete vzpomínka na Marii. S důvěrou i pokorou se vrhá do náruče své Matky, uzavírá se v její duši a opakuje opět své oblíbené „Zdrávas Maria“.

Tímto způsobem si zvykneš utíkat se ke svaté Panně. S tímto cvičením počítej jako s kapitálem ve svém duchovním životě, protože zahyneš vysílením, nebudeš-li se se svými prosbami utíkat ke své Matce.

Ježíš sám nás tomu naučil, abychom se utíkali bez ustání ke své Matce. Mohl nám dát

ještě lehčí, sladší a účinnější prostředek k dosažení dokonalosti?

*

Ó, nejsvětější Panno, jsem tvé malé dítě, ukryté v hlubině tvé požehnané duše. Tys mne počala svou nevyčerpatelnou láskou. Ty sis mne vyvolila za své dítě. Tys mne milovala a přijala za svého syna a učinila jsi mne Ježíšovým bratrem.

Chci žít v tobě. Chci být tvým dítětem až do smrti, ano, i celou věčnost. Nechci již nikdy opustiti tvou duši! Chci v ní růst a vytvořit v ní ze sebe Ježíše.

Bez mého vědomí jsem byl počat tvou láskou zároveň s Ježíšem ve tvém mateřském lůně. Nyní již dovedu ocenit své velké štěstí. Prosím tě, nezapuzuj mne od sebe, ale ještě úžeji mne připoutej k sobě po všechny dny mého života. Oviň mne pouty svých dobrodiní!

Vzpomeň si, že jsem druhým Ježíšem! Vždyť mne musíš milovat, když vidíš, že tě tak nesmírně miluji! Srdce Ježíšovo patří mně a skrze Ježíše tě miluji nekonečně. Ó, má Matko, chci s tebou zápolit v lásce! Vypůjčím si od svého bratra Ježíše něžnou lásku, kterou tě objímá, a budu tě ustavičně zahrnovat něžnými důkazy lásky.

Nedívej se na mé slabosti, na mou nestálost a na mou nedbalost! Oplakávám je neustále. Obmyj mou duši od hříchů krví svého neposkvrněného Beránka. Odříkám se všech svých chyb a prosím tě, uchraň mne od nich v budoucnosti!

Ó, milovaná Panno Maria! Buď stále mou Matkou! Čerpej ze své požehnané duše pro mne bohatý duchovní pokrm a přizpůsob jej mé slabosti a mým potřebám!

Nedopusť, abych na tebe přestal myslet! Abych hledal jinde své rozkoše, které by mne zavedly do záhuby.

Ty jsi má Matka! Jako rostlina zapouští kořeny do země, tak i já ponořuji všechna svá přání a všechny své tužby do tvého srdce.

Jako strom rozkládá na všechny strany mohutné větve, aby co nejvíce nasál světla a nadýchal se vzduchem svými listy pro svou existenci, tak i já odhaluji tvým očím, drahá Matko, všechna svá přání a všechny prosby své duše.

Nejmilejší Matko, chci vždy být tvým dítětem! Zasněm ti svůj rozum, vůli, srdce, smysly, sebe celého! Zasněm ti svůj duchovní život, který jsi mi dala. Zasněm ti a vrátím ti Ježíše, který žije ve mně, podle tvé vůle.

Zříkám se dnes všeho ve tvůj prospěch s prosbou, abys mi již nikdy nic nevracela. Kdybych snad chtěl někdy jednat podle své vlastní vůle, prosím, zabraň mi v tom, jako matka brání dítě před tím, co mu škodí!

Tento slib ti obnovuji s každým vydechnutím, s každým úderem srdce. Maria, pomoz, abych vždy žil v tobě, abych se vždy obracel s prosbou k tobě. Zapomenu-li někdy na tuto sladkou povinnost, připomeň mně ji ihned! Cítím v duši, že bez tvé pomoci zahynu.

Nemohu se ani dočkat nekonečné blaženosti, která mne čeká na věčnosti. Věčně tě budu objímat, věčně tě budu zahrnovat důkazy své lásky a své vděčnosti. Proto mne skryj do svého srdce a uzavři všechny jeho východy. Pak neupadnu v pokušení, abych někdy tvé mateřské srdce opustil.

HLAVA VI.

Jak duše roste v Marii?

Jakmile se duše naučila ustavičnou modlitbou spojovat se se svou nebeskou Matkou, splnila základní podmínku duchovního růstu.

Ustavičnou modlitbou čerpá z duše nejsvětější Panny výživnou stravu. Následkem toho se v ní koná asimilační proces, který je nutný při každém růstu. Pozoruj zblízka tento rozvoj života. Uvědom si, jak velkou účast má v něm tvá Matka a ty. Proto dovol, abych tě upozornil na základní pravdu!

Duchovní pokrm, který ustavičně čerpáš ze spojení se svou Matkou, je láska, posvěcující milost, účast na Ježíšově životě. Tato milost vtéká do tvé duše různými cestami.

Jsou to svátosti, jimž Ježíš propůjčil svou svrchovanou moc (vervu). Milost ti svátosti udělují nebo obnovují nebo rozmnožují.

Avšak svátosti nikdo nepřijme, lépe řečeno, nemůže je přijmout, dokud Maria neupravila pro ně vhodnou cestu. Nejsvětější Panna připravuje srdce a prosí Boha, aby duši udělil milost.

Aby tento kapitál nesl ovoce, vlévá Bůh do duše dobrá vnuknutí, osvětlení a sílu, které se jeví jako náhlá vzrušení a nadpřirozená hnutí; nazývají se láskou účinnou.

Šťastná duše, když reaguje na tento pokyn nebe a vynaloží své síly k nadpřirozené činnosti. Běda, když nedbá božského hlasu a přímo jej odmítá.

Odkud přicházejí tyto účinné milosti? Duch svatý je jejich původce a uděluje je. Rozdělování milostí je závislé na vůli nejčistší nevěsty, Matky Ježíšovy a naší. V jejím mateřském srdci jsou uschovány všechny milosti. Sama je vyhledává a přizpůsobuje potřebám jednotlivé duše.

Takový úkol má tvá Matka. Však i ty máš účast na její práci. Jsi bytost vyznačující se životem, smysly, rozumem a vůlí. Přijímáš-li svátosti, náležitě se připrav a zároveň pracuj se svou Matkou. Vynasnaž se, abys přijímal hodně a často svátosti, které je možné přijímat častěji.

Připravuješ se pečlivě na přijetí svátosti smíření a Nejsvětější Svátosti oltářní? Přijímáš je tak často, jak je ti dovoleno? Nenapadlo tě ještě, jak tento činitel je důležitý v tvém duchovním růstu?

A jak se chováš k milosti pomáhající, jež tě nabádá k dobrému? Tvá Matka je v ustavičném styku s tvou duší. Napomíná tě, povzbuzuje, osvětluje, sílí a vlévá ti zálibu k umrtvování. Pobádá tě, aby ses modlil, šetřil časem a chránil se neúčinných rozhovorů. Přeje si, abys očišťoval své srdce od náklonností k pozemským věcem, abys byl usebraného ducha a vedl život úplně skrytý.

Poznáváš již mléko milosti, jež stéká z Mariiny duše do tvé duše? Však bez tvého přičinění se nepromění ve tvou podstatu. Bdi nad sebou neustále, abys neztratil duchovní pokrm, který vytryskl z pokladu milostí skrytých v duši tvé Matky.

Pros ji za odpuštění! Odevzdej jí v ochranu svůj duchovní život! Buď vnímavý k jejímu působení! Budeš-li slabý, pros svou Matku, aby ti dala sílu! Ó, jak je trpělivá. Ještě jí dáš mnoho práce, než tě přivede na onen stupeň nadpřirozené vnímavosti, aby v tobě mohla vytvořit Ježíše. Pros svatou Pannu, aby ti dala dobrou vůli, to znamená, neproměnnou ochotu jít za nadpřirozeným hlasem, i když na tobě žádá utrpení, pokoření a dokonce i smrt.

Pros o tuto milost bez ustání! Bez ní je veškerá Mariina pomoc, kterou ti u Boha vyprošuje, bezvýsledná.

*

S tímto asimilačním procesem jde ruku v ruce proces zcela opačný. Ježíšův život se setkává v duši s životem starého člověka. - Sára se namáhá vypudit z domu syna otrokyně,

poněvadž kazí Izáka. -

Také Matka Boží vyhání z duše nezřízené náklonnosti, přirozené žádosti, zlé sobectví, poněvadž se nesnesou se svatostí jejího Syna Ježíše.

Pozemská matka je zarmoucena, vidí-li bujet hříšné vášně v dítěti již v jeho útlém věku. Užívá vhodné prostředky, aby je vykořenila.

Nebeská Matka vidí zřetelně všechny naše chyby. Ó, jak se rmoutí nad srdcem, které je jimi znetvořeno! Před oči staví se jí následky našeho nepotlačovaného zvyku. Proto nás stále nabádá k boji.

Léky, které ti tvá Matka podává, jsou často hořké. Léčí tě spasitelným napomenutím, výčitkou svědomí, aby co nejdříve umožnila tento deasimilační proces. Ač jsou léky trpké, přijímej je vděčně z její ruky! Pamatuj si! Nebudeš-li pracovat s Marií ruku v ruce, nebudeš prospívat v duchovním životě.

Především jí poruč základ všech svých předsevzetí! Umiň si, že se nikdy nedopustíš dobrovolné chyby! Když ráno zasvěcuješ Matce Boží svou duši i se všemi schopnostmi, své tělo i se všemi údy, předlož jí též toto předsevzetí s prosbou, aby ti pomáhala v boji.

Když pak za dne tvá vůle kolísá mezi ctností a mezi hříchem, pohlédni rychle vzhůru k Marii a volej: Matko, pomoz mi! Dej mi sílu, ať zlu nepodlehnu!

Při rozjímání se ve svém předsevzetí utvrzuj! Říkej si: Chci žít bez hříchu jako má Matka! Chci být čistý, pokorný, laskavý, poslušný! Konečně přidej nějakou prosbu. Prosebná modlitba nechť je dechem tvého života. Pros ji také stále, aby ti odpustila tvou vlažnost. Řekni: Matko, odpusť mi! Jsem tvým malým, slabým dítětem. Posilni mne!

Žij v duchu ustavičné kajícího. Pros Ježíše prostřednictvím Panny Marie za odpuštění: Milovaná Matko, přikryj mne svou čistotou, naprav, co jsem pokazil!

Kající duch přivede duši k veliké čistotě. Udrží ji v hluboké pokoře. Vytvoří v ní vlastnosti - dispozice - jež nazýváme duchovním dětstvím, našemu Mistru tak milé.

Celý deasimilační proces sestává tedy z těchto tří věcí:

Předlož Panně Marii základní předsevzetí, že chceš žít bez dobrovolného hříchu!

Utíkej se k ní v každém boji a pros ji o pomoc a sílu!

Žij s Pannou Marií v duchu navyklé kajícího! Pros ji, aby tě stále očišťovala a zprostředkovala ti odpuštění u Ježíše.

*

Proces vzrůstu je dlouhý. Koná se způsobem tajemným. Nemluvně je skryto. Úkon oplodnění a oživení je zahalen temnotou. Sv. apoštol praví: „Nechť je váš život skrytý s Ježíšem v Bohu!“ (Kol 3, 3). Ježíš - Prvorozený je tajemstvím věků. Byl skryt celý starověk. Ožil, protože existoval včera jako dnes, ale žil skrytě v lůně - světa - jako pšeničné zrno zaseté do země.

Byl skryt i za svého pozemského života. Sotva několik učedníků uznalo ho Vykupitelem, ačkoli činil nesčíslné zázraky a tři roky kázal.

Po svém Nanebevstoupení žije skrytě dále. Žije v církvi, která je zneuznána, nenáviděna.

Chtěl se skrýt v tajemství své lásky. Bůh přebývá ve dne v noci mezi lidmi. Činí nesčetné divy, aby mohl být skutečně přítomen na všech oltářích světa. A lidé? Chovají se k tomuto tajemství lásky lhostejně, mnohdy i nepřátelsky.

Kristus chce být v nás skryt. Nadpřirozený život je velkolepé dílo. Žádná krása se mu ve vesmíru nevyrovná. A svět? Je slepý a žene se za vadnoucími pozemskými krásami. Pohrdá spravedlivým, jenž oslepující bleskem své krásy uchvacuje nebe. Proč? Poněvadž Ježíš v něm žije skrytý a pokořený.

Nuže, chceš-li růst v Ježíši, veď život skrytý a buď pokorným. Neukazuj na sobě nic mimořádného. Hledej pro sebe místo poslední!

Tvou svatyní, tvým příbytkem je Matka Boží, která tě v úkrytu tvoří. Zůstávej v ní, přijímej od ní život i bytnost (subsistenci)! Nezapomeň žít v ní sám skrytý život a zaměstnávej se Bohem!

Nejsvětější Panna žila tímto způsobem, neznámá i učedníkům a prvním křesťanům. Skrytě žije i nyní v církvi. Skrytě žije v každém svém dítěti a její činnost je zastíněna stínem.

Všichni křesťané ji nazývají Matkou. Však nesmírně hluboký smysl jejího mateřství a nevýslovně sladká útěcha, která z něho plyne, je skryta většinou lidských duší.

Přijmi s vděčností a láskou skrytý život, k němuž jsi povolán. Zapomeň na sebe! Nezapomínej se svými přednostmi a svými vlastnostmi! Zapři se a žij v Marii!

Můj Ježíši, jako ty jsi uzavřený ve svatostánku a skrytý pod pokornými způsoby, chci i já žít v tvém živém svatostánku, v Marii, jež je Matkou tvou i mou! Immaculato, odevzdávám ti celou svou bytnost, tělo i duši, se všemi mohutnostmi a činnostmi. Náležím celý tobě, vše, vše je tvým majetkem! Vyber si z něho pro sebe chválu i čest, jakou chceš! S tebou, Matko, chci žít i umírat. Má smrt i rozdělení mé bytnosti budou novým úkonem mého skrytého života. Již dnes ti odevzdávám kosti i popel svého těla.

Až má duše jako nepatrný atom bude žít s tebou v lůně Božím, oslavíš prach z mého těla a můj popel začne mluvit! Jaká slova? Jeho mluva bude hymnou lásky a pokory. Celou věčnost ti bude hlásat, že jsem si zvolil být popelem, abych měl účast na Ježíšových pokořeních a skrytém životě své Matky.

Povedeš-li skrytý život v Mariině duši, brzy se jí budeš podobat.

Syn přijímá od své matky jen dobrodiní. Mléko milosti, jímž nejsvětější Panna živí své děti, je nejčistší podstatou jejího nadpřirozeného života. V každém svém dítěti zázračně tvoří svůj vlastní charakter, svou fyziognomii, své ctnosti, své vlastnosti, svá přání a naděje, svůj půvab i své přednosti.

Tajemnou silou se zmocňuje ducha svého dítěte a přeměňuje jeho smýšlení, jeho ideje. Vnikne i do jeho vůle a vlije jí sympatie pro své názory. Pronikne i senzitivní mohutností a zušlechťí je.

Duše Panny Marie se nedotýká pouze povrchu tvé duše. Tak jako všichni duchové, pronikne tvou duši úplně, až s ní splyne v jedno. Pronikne všechny tvé síly, očistí je a zušlechťí jejich činnost.

Jaký povšechný účel má toto laskavé a milosrdné působení tvé Matky? Dává nadpřirozený ráz tvé bytnosti. Maria je tvou Matkou. Živí tě a vlévá krupěj za krupěj z mléka milosti do tvé duše. Činí ji tvárnou a vdechuje do ní svou vlastní podobu.

Nevytrhuj ji v práci! Zabraň vniknutí nečistého vánku zvenku do tvé duše! Maria ji mění v bílou květinu. Ať ji neruší!

Buď vnímavý k jejímu působení a nech ji klidně dokončit její dílo. Přivíň se často k jejímu srdci! Bydlí v její duši! Rozjímej s rozkoší o tomto nádherném Božím veledíle!

Ježíš chtěl svou Matku učinit vzorem všech ctností!

Sv. Bernard praví, že Ježíš udělil své Matce ony vlastnosti a síly, které chtěl od ní zdědit. (Voluit esse virginem, de qua immaculata, immaculatus procederet, voluit humilem de qua humilis et mitis corde prodiret.) Chtěl, aby byla pannou. Chtěl se narodit z panny neposkvřené. Chtěl, aby byla pokornou. Chtěl se z ní narodit tichý a pokorný srdcem.

Chtěl ozdobit svou Matku všemi ctnostmi, jimiž nás má okrášlit. Chtěl, aby nám s mlékem milosti vlévala vzácné vlastnosti, které jsou hodné božské lásky.

Ježíš ji učinil nevýslovně krásnou. Proč? Abychom na ní stále lpěli očima i srdcem. Vždyť je tak něžná, laskavá, pokorná, trpělivá! Je plna soucitu k nešťastným. Oplývá vlídností k slabým. Je Pannou. Je povýšena nade všechny panny. Jsou v ní soustředěny všechny půvaby panenství. Je plná tichosti a dobroty. Stkví se nevinností a čistotou. Dojímá nás svou prostotou a cudností. Jsme nadšeni její spanilostí.

Svou krásou přilákala s nebe Slovo Boží a uzavřela je ve svém lůně. Ve svém mateřském náručí objímala svého Boha, svého Tvůrce, kterého tiskla na své srdce. Živila ho svým mlékem. Slovo, Syn Boží, se stalo jejím spanilým Děťátkem. Svými božskými ústy líbal její panenské čelo. Volal: Matko, miluji tě!

Nelze ani spočítat srdce, která byla přivábena k Ježíši krásou tohoto vznešeného tvora, všestranně dokonalého, obdařeného všemi půvaby. Kolik bídných otroků neřesti a zla získala pro sebe jediným pohledem. Čistý Mariin pohled naplnil jejich černou duši posvátnou úctou a spásitelným studem. Odřekli se hříchu, zatoužili po lásce Mariině a jako děti se vrhli do její náruče.

Dobrá Matko, dokonči v nás své dílo! Dej, ať se ti podobáme. Daruj nám svou dobrotu a svou pokoru. Udělej nás nevinnými, jako jsi ty. Buduj v nás Ježíše! Víím, že se tím více cítíš naší Matkou, čím více Kristus žije v nás. Čím více miluješ Ježíše v našich srdcích, tím více Kristus zase miluje tebe. Proto, Matko, miluj nás!

HLAVA VII.

Nejsvětější Panna chce milovat Ježíše v nás

Chceš-li milovat Ježíše dokonale, musíš ho milovat prostřednictvím jeho Matky.

Žádný člověk není dokonalý. Ani světec se nemůže Ježíši dokonale líbit, buď je-li svou svatostí sám. Duše každého byla poškozena hříchem... Žádný křesťan nepřijde k Ježíši bez Mariiny pomoci. Všichni křesťané jsou skryti jejím pláštěm, a představuje je svému Synu jako svoje děti.

Tak je to spravedlivé. Jediná Maria se po všechny věky dokonale líbí Ježíši. Jen Maria vyhověla přísným požadavkům jeho nekonečné čistoty. Proč? Protože Kristus stvořil svou Matku pro sebe a poněvadž je Bůh, musil ji učinit důstojnou Matkou Boha.

Pomysli! Jaké ohromné veletoky jako křišťál čisté lásky vлил do duše této vznešené bytosti! Proč? Aby hladina její bělostné lásky dostoupila výše hladiny jeho lásky žhavé jako slunce. Obě hladiny jsou stejné výše a jeho duše se vyrovnává s duší jeho Matky stálým přílivem a odlivem vzájemné lásky.

S láskou své Božské Matky je Ježíš úplně spokojen.

Chceme-li se líbit Ježíši, milujme ho láskou, jakou ho milovala a miluje svatá Panna. Skryjme se v její duši! Vyměňme své srdce za srdce Mariino. Milujme jen Marií, jako nemluvnátko, které dýchá dechem své matky a žije tlukotem jejího srdce.

Je myslitelná taková výměna? Ano, ale závisí na síle a sklonu tvé vůle.

Dokud ještě člověk žije na světě, má právo odkázat svůj majetek, komu chce. Smlouva, již se tento odkaz vyjadřuje, je svatá a chráněná zákony. Když se uskutečnilo postoupení majetku a bylo přijato, je smlouva neodvolatelná.

Proč bych tedy já nemohl odkázat Královně nebes sebe, svou duši, srdce, tělo, svou vůli i se všemi tužbami a nadějemi, svůj rozum se všemi myšlenkami a plány, všechny své duševní i tělesné mohutnosti s jejich výkony, všechny své smysly? Proč bych jí nemohl odkázat veškerý svůj přirozený i nadpřirozený život?

To jsou samé Boží dary. Patří mně. Jsou tedy mým vlastním majetkem a mám na něj větší právo než na své hmotné statky. Zcela klidně je mohu darovat své Matce - Matce Boží vědomě a dobrovolně způsobem nejvyšší slavnostním. Tento odkaz je svatý. Matka Boží jej přijala. Je proto nedotknutelný.

Co dříve náleželo mně, již mi nepatří. Má duše, mé srdce a tělo, všechny mé síly i jejich výkony jsou majetkem nejsvětější Panny.

Když myslím, myslí Maria mými myšlenkami. Když miluji Boha, není to láska pouze mého srdce. Vždyť už mi nepatří a ocitá se v srdci mé Matky. Kdo tedy miluje Boha? Mariino panenské srdce překypující nejčistší láskou, již jsem nyní schopen, miluje Boha.

Nelituj toho, že jsi zasvětil svou celou bytost nejsvětější Panně! Buď ujištěn, že jsi tak nejednal jen k vůli ní! Nejsvětější Panna si tě pro sebe nenechá. Daruje tě Ježíši. Kristus je jejím životem, jejím štěstím, jejím nebem, jejím slávou.

Slyš, jakou radost viděla Gemma Galgani: Viděla se v objetí Matky Boží. Svou hlavu položila na její srdce. Nejsvětější Panna se jí ptala vlídně: „Gemmo, řekni mi! Miluješ někoho ještě více nežli mne?“ „Ano,“ odpověděla Gemma, „miluji ještě více někoho nežli tebe.“ Po těch slovech ji Maria přitiskla ještě více k svému srdci a znovu se ptala: „Řekni mi, koho miluješ více nežli mne?“ Prosté dítě odpovědělo: „Milovaná Matko, nechci ti to říci... Škoda, že jsi tu včera nebyla. Byla bys poznala, koho více miluji nežli tebe. Je ti tolik podobný! Jeho vlasy jsou jako tvé vlasy, jeho pleť jako tvá pleť.“

Nejsvětější Panna se ptala dále: „Gemmo, netaj se přede mnou, kdo je to?“

A dítě odpovědělo: „Ježíš je to, tvůj Syn, jehož tolik miluji!“ Po těch slovech ji nejsvětější Panna přitiskla ještě více na své srdce a řekla: „Ó, dobře, miluj Ježíše, miluj Ježíše ze všech sil, celým srdcem.“ Vidění zmizelo.

Věř, Maria žila a žije jen pro Ježíše a proto, aby Ježíši získávala srdce. Také o tvé srdce se jen z té příčiny uchází, aby je darovala Ježíši. Polož je bezpečně do jejich rukou.

Maria ví, že jen tehdy uspokojíš Ježíše svou láskou, když jí své srdce věnuješ navždy.

*

Povím ti nové tajemství intimního spojení s naší Matkou. To ještě nestačí, že miluješ Ježíše prostřednictvím nejsvětější Panny. Musíš dovolit své Matce, aby sama milovala v tobě Ježíše.

Myslíš, že je to tatáž láska? Ne! Když miluješ Ježíše prostřednictvím Marie, podržuješ iniciativu své vlastní lásky a nejsvětější Panna je pouze tvým nástrojem. Když Maria miluje Ježíše v tobě, řídí sama tvé srdce a ty jsi pouze jejím pomocníkem, jejím nástrojem.

Co si asi vyvolíš? Kéž by si tě tak získala, aby mohla v tvém srdci Ježíše milovat!

Nejsvětější Panna miluje svého Syna v nebi nevýslovně, ale láskou nutnou. Touží však milovat ještě Ježíše touž láskou dobrovolnou, kterou jej milovala, když jej nosila ve svém lůně, když jej poprvé objala, když s ním žila na zemi a když s ním trpěla na Kalvárii.

Prosí o tvé srdce, aby v něm mohla znovu milovat Ježíše. Chce do tvé duše vlít všechnu lásku, kterou kdysi hořela ke svému Synu. Tato láska bude dobrovolná, bude láskou tvou a láskou tvé Matky.

Nechtěl bys být průlivem na zemi, jímž Maria vysílá proud lásky do Srdce Ježíšova a Ježíš přelévá svou nekonečnou lásku do srdce své Matky?

Není to sladké poslání? Ježíš chce milovat svou Matku láskou, jakou ji miloval na zemi. Přeje si, aby znovu prožívala radosti, které cítila, když jej hýčkala ve své náručí. Vidíš, tyto slasti jí může Ježíš dopřát tvým prostřednictvím. Matka Boží chce rovněž prožívat všechna léta, v nichž s nevýslovnou něžností sloužila Ježíši. Chce znovu s ním trpět hořká muka. Proto tě prosí, abys jí půjčil své srdce.

Ty bys jí je odepřel?

Již jsi dost přemýšlel o svém poslání! Nebyl jsi povolán k životu křesťanskému jen pro sebe, nýbrž pro svou Matku, a abys mohl milovat Ježíše, bylo tvé srdce proniknuto něžnou láskou. Všichni lidé a celý vesmír existuje jen pro Marii a Maria pro Ježíše a Ježíš pro Boha.

Bůh stvořil Marii, aby milovala Ježíše dokonalou láskou, které je hoden.

Aby se Syn Boží necítil cizím mezi lidmi, mezi nimiž žil, stvořil Bůh pro něho alespoň jedno lidské srdce, které by jej vždy milovalo láskou téhož žáru, jímž plápolá jeho Božské Srdce.

Proto Bůh stvořil všechny lidi, aby Božská Matka v jejich srdcích rozmnožovala svou lásku k Ježíši až do nekonečna, až na věky, věčně.

Proto jsme na světě, aby naše Matka mohla stále žít. Jsme pokračováním jejího života.

Naše srdce jsou stvořena pro ni. Jsou její stálou zálohou, aby v nich mohla bezustání milovat svého Syna.

Bůh vlil do duše nejsvětější Panny všechny své milosti. Jakou povinnost má Maria? Snaží se, aby všechny milosti nesly ovoce v míře nejvyšší. Proč? Aby sláva a čest, kterou tím Bohu získává, dostoupila výše nesmírných obětí jejího Božského Syna.

Za tím účelem jí dal Bůh úplnou svobodu, aby rozdávala milosti svým miláčkům, svým dětem.

Na milostech neubývá, ač je stále rozdává. Čím více je rozdává, tím více jich přibývá, a kolik svých dětí miluje, tolikrát svou láskou Boha zahrnuje.

Nemilujeme Boha pouze my, Maria miluje Boha v nás. Očisťuje naši lásku od nedokonalostí a mění ji podle svého vkusu.

Matko, chci být tvým majetkem. Chci být nerozlučně spojen s tebou. Ó, kéž má duše tak přilne k tvé duši, že ji zcela pronikne a navždy se v ní ztratí jako nepatrná jiskra v ohromném žáru.

Uzavři můj rozum ve tvůj rozum a ponoř mou paměť a fantazii do tvé síly. Ztotožni mé chtění, mé žádosti s tvou vůlí. Sluč mé srdce s tvým Neposkvrněným Srdcem. Uzavři mne zcela v sebe, abys mohla mou bytost zaplavit žhavou láskou, jakou hoříš k Ježíši.

Spoj mne se sebou úžeji, než je nemluvně spojeno se svou matkou. Chci, aby má duše žila duchovním životem jen v tobě. Dej, ať je tlukot tvého panenského srdce tlukotem mého srdce. Dej, ať tvá svatá mateřská krev koluje v mých žilách. Ó, prosím, dej, ať tvůj svěží dech udržuje a obnovuje ve mně stálý život lásky.

Matko, mám nesmírnou radost, že žiji v tobě a ty že miluješ Ježíše ve mně.

*

Živoucí bytost žije jen proto, aby zase život darovala. Čím více života v sobě obsahuje, tím více života zase daruje.

Když dosáhla své životní plnosti a dokonalosti, může dát život jiným živoucím bytostem.

Nejsvětější Panna se také snaží rozšiřovat okolo sebe veškerý nadpřirozený život, kterým byla obdařena. I nás volá na pomoc k této vznešené práci.

Nepomůžeš-li jí v této službě lásky, nevzkvetou zásluhy Kristova utrpení a bolesti tvé Matky v celé své síle a nedojdou svého vrcholného cíle.

Nechť bezmezná důvěra otevře dokořán tvé srdce pro svou Matku, aby do něho mohla vlít svou veškerou lásku. Maria tě tak učiní vodotryskem svých dobrodiní. Proud její lásky se bude tebou přelévat na jiné bytosti.

Máš radost z této úlohy? Chceš být Mariiným vodotryskem? Pak se polož do náruče Matky Boží jako nemluvně. Opři svou hlavu s láskou a odevzdaností o její svatou hlavu a opakuj často:

Maminko, buď laskavá k celému světu. Buď Matkou hříšníkům, schismaticům, pohanům, umírajícím. Buď Matkou duším toužícím po dokonalosti a srdcím, která se zasvětila Ježíši. Čiň dobře a rozlévej Ježíšovu lásku zvláště v duších svých kněží.

Chápeš tento vznešený, sladký a plodný apoštolát? Vykonaš jej, přidržíš-li se tohoto bohatého zřídla dobroty. Dej však pozor, aby ti ani krůpěj vody z něho neunikla. Nebuď egoistou a nečerpej milosti jen pro sebe, nýbrž pamatuj na druhé. Zalévej neúrodné stepi, tj. srdce hříšníků, i úrodnou zkulturnovanou půdu, tj. duše, které dychtí po svatosti.

Co by asi učinila nejsvětější Panna, kdybys jí slíbil, že s ní budeš vždy spojen a že budeš duším neviditelným průplavem lásky Boží? Milosrdná a laskavá Matka by tě něžně přivinula k svému mateřskému srdci.

Snad tebe zvlášť vyzvala, abys byl jejím sluhou, jejím rozdavatelem jejích milostí na světě.

Pros ji neustále, aby tě poučila, jak bys byl výhradně jenom jejím nástrojem. Pros ji, abys neměl vůbec nic! Všechny ctnosti, všechny síly, všechny způsobilosti abys přijímal jen z jejího mateřského srdce.

Pros ji, aby sama myslila tvým rozumem a vyvolávala v něm myšlenky i důkazy, jež by dojímalý a přesvědčovaly duše. Aby v něm sama kreslila plány a projekty, jež by vedly duše k poznání a milování Ježíše a jí samé. Pros ji, aby z tvé duše vymýtila čistě lidskou moudrost a marnou chlubitost. Aby tě naplňovala jasnými myšlenkami, kterými bys uchvacoval duše dychtící po pravdě.

Dobrotivá Matko, myslí mým rozumem, miluj mým srdcem! Vzbud' v něm tak silný žár, že

jeho žhavé plameny se v něm neudrží, prorazí stěny srdce a zachvátí všechny duše, s nimiž přijde do styku má duše.

Povinností kněze je, aby prosil Matku Boží, jak by měl milovat duše a podmaňovat si je.

Pros Marii, aby mluvila tvými ústy. Nechť Matka Boží, Trůn Moudrosti Boží, ti diktuje slova, jež by rozezvučela tajnou strunu každé duše, strunu, kterou rozezvučí jen Ježíšova láska. Pros ji, aby ti ukázala všechny tajné skrýše, v nichž se skrývají lživé předsudky a nepravý stud. Vypros si na ní, aby hříšník, který slova slyší, se domníval, že slyší hlas své nebeské Matky.

Ó, dobrá Matko, vládni v mých citech, hnutích, náklonnostech, vzpomínkách, nadějích i obavách, radostech i žalu. Řiď mé smysly! Panuj nad mýma očima, ušima, ústy, rukama, nohama, nad celým mým tělem, aby pečlivě vykonávalo plány tvého milosrdenství s lidmi.

Vládni mou vůlí, aby byla sjednocena s tvou vůlí. Uchvat' ji půvabem své lásky. Uděl jí nezdolné síly, jimiž by vítězila nad Ježíšovými nepřáteli.

*

Království Ježíšovo se rozšiřuje jenom bojem. V službě Matky Boží musíš být energickým vojínem, který vítězně přemáhá satana a horečně uchvacuje jeho uloupenou kořist.

Neposkrvněná Panna je velkou satanovou nepřítelkyní. Je jeho nepřítelkyní svým původem přirozeným i svým nadpřirozeným posláním. Stala se Matkou Ježíšovou, aby použila svého Syna jako nástroje v boji proti satanovi. Stala se tvou Matkou, aby se s tebou v boji spojila proti peklu.

Proto ji pekelný had tolik nenávidí a tolik se jí bojí. Dávno, ještě před narozením mu byla ukázána tato nejsvětější, nejčistší Panna jako nepřemožitelná nepřítelkyně, která mu jednou rozšlape hlavu. Již tehdy ji viděl jako hvězdu v dálné budoucnosti a od toho okamžiku jej naplňovala zděšením. Čtyřicet věků již uplynulo, když byla počata. Celý čas ji ďábel nenáviděl.

Satan se odepřel klanět svatému Ježíšovu člověčenství, které bylo spojeno se Slovem Božím. Proto mu Pán oznámil, že ho pouhý tvor, dcera Evina, rozdrtí svou panenskou nohou a že bude nucen se jí poklonit jako své Královně.

Marně se namáhá potřísnit blátem její neposkrvněné roucho. Když ji nemůže zasáhnout, obrací se se zuřivostí na její děti (Zj 12,4).

Proto ten veliký boj mezi Pannou-Matkou a drakem. Ďábelsky se raduje, když od ní odloučí některé dítě, když poskrvní některou duši smrtelným hříchem. Prohlašuje to za vítězství nad neposkrvněnou Pannou.

Proto dbejme cti naší Matky a porážejme satana tím, že chráníme duši před nejmenší poskrvnou.

Pak nás nejsvětější Panna přijme do své služby a učiní z nás strašný nástroj v boji proti peklu. Se silami nás - smrtelníků - možná dříve otroků pekla - rozláme okovy tisíců a tisíců hříšníků. Nadchne nás vytrvalou bojechtivostí, abychom v boji vydrželi. Dá nám dar rady a umění, abychom odkryli léčky, které zloduch strojí na chytání duší. Tak zničíme jeho zchytralé plány. Naši duši ohradí hradbou pokory, abychom zahnali Lucifera na útěk. Konečně vstoupí do našeho srdce hroznou nenávist - svou vlastní nenávist k hříchu a k satanovi, otci všech hříchů.

Immaculato, jsi mou Matkou, mocnou a nepřemožitelnou, Královnou všehomíra. Chci být tvým nástrojem v boji, který vedeš s peklem. Bdi nade mnou! Vždyť jsem tak slabý a obávám se, že tě zradím. Matičko, prosím tě, buď mou oporou, pevně mne drž!

HLAVA VIII.

Jak chce naše Matka žít ve svých dětech?

Už jsi na to myslel, že veškerý tvůj život, všechny detaily tvého života náleží tvé Matce? Jsi jejím dítětem, jako Ježíš. Jsi údem Ježíšovým, tedy jeho druhé já.

Chceš-li, můžeš své Matce vrátit okamžiky a dojmy, které prožívala za svého pozemského života. Žij skutečně s Marií. Přesvědči se, že jsi druhým Ježíšem a že žiješ se svou Matkou, jako s ní žije Ježíš. Nejlaskavější Matko! Má první myšlenka ráno bude platit tobě. Jak ses radovala, když tvůj drahý Ježíš, sotva že se probudil, spěchal k tobě, aby tě objal. Myslím, že ti způsobím tutéž radost, když při probuzení políbím tvůj obraz. Víím, že projev mé něžné lásky odměníš touž vřelou mateřskou láskou a sevřeš mne ve své náruči jako drahého Ježíše.

Působí mi příjemnou rozkoš zvat se tvým dítětem a začínat s tebou denní práci.

Neodcházej od ní! Modli se v ní! Jak rozjímala Maria? Pozorovala Ježíše, který žil před jejíma očima. Její tichá modlitba byla doprovázena svatými city lásky, obdivu a klanění, které vyvěraly z jejího srdce. Posbírej všechny tyto projevy a obětuj je Mariiným srdcem znovu Ježíši. Tímto způsobem vrátíš nejsvětější Panně šťastná léta, která prožívala ve společnosti s Ježíšem.

Podívej se, s jakou láskou hleděla na své Božské Dítě. Mluvila na ně tak něžně a naslouchala jeho dětskému švitoření. Čiň podobně, když se modlíš: Vypůjči si Ježíšovy city. Pak budeš s Ježíšem mluvit, naslouchat jeho hovor a s láskou budeš na Ježíše patřit srdcem jeho Matky.

Zůstaň s Marií co nejužěji spojen zejména při mši svaté. Vynasnaž se, aby tvé srdce plnily zbožné city. Vždyť stojíš s ní u paty kříže. Je v tobě přítomna obětí svého Syna. Znovu v tobě prožívá nevýslovné bolesti. Je šťastná, že může v tobě znovu nabídnout nebeskému Otci život svého Syna pro spásu hříšníků. Při této oběti kříže vzbuzuj city lásky volně podle libosti. Při mši sv. se obnovuje před našima očima celý Ježíšův život. Jsi knězem? Božský důkaz lásky je svěřen tvým rukám.

Můj Ježíši! S nevýslovnou radostí se dívám na tebe při mši svaté. Konsekrací jsi se v mých rukou narodil. Dívám se na tebe. Nemluvnátko, spočíváš v mém náručí. Ležíš na mé ruce. Děkuji ti, že jsi ke mně tak laskav, ano, zvláště ke mně. Ó, jak mě miluješ láskou tichou, ale vroucí.

Ježíši můj drahý, myslí si, že ležíš v chudobných jesličkách a v náruči své Matky, protože já u oltáře sobě nepatřím. Patřím Marii, jsem pokračováním jejího žití.

Ne já, ale nejsvětější, nejčistší Panna se tebe dotýká, nosí tě a objímá. Klaní se ti a miluje tě ve mně. Ježíši, proměň úkony mé lásky, pokory, mé odevzdanosti, mého klanění se tobě v chudé plénky. Již jsem tě do nich zavinul a podávám tě tvé Mamince. Dej prožívat své svaté Matce ony city, které prožívala, když ti tyto mateřské služby prokazovala!

Připravuj se pečlivě na sv. přijímání. Nejsvětější Panna touží v tomto okamžiku prožívat znovu onu krásnou chvíli, kdy Ježíš vstoupil do jejího panenského lůna. Byla to nejkrásnější chvíle jejího života.

S jakou vroucností a láskou tě přivítala, můj Ježíši, tato svatá Panna, již jsi učinil svým příbytkem.

Ježíši, když tě přijímám, tvá Matka prožívá tentýž cit lásky. O, rač jí v tomto okamžiku udělit tutéž radost, kterou poprvé pocítila, když poznala, že je v mateřském styku s tebou, svým Božským Dítětem.

Dříve mne trápila myšlenka, že se Ježíš nudí a trpí v mém ledovém srdci. Nyní se tím již znepokojovat nebudu. Vlášdu nad svou duší jsem úplně svěřil Matce Boží. Přijímá ve mně Ježíše, jako jej poprvé uvítala ve svém lůně. Když se snad vzdálím nedobrovolnou roztržitostí, nedobrovolně se zabývám něčím jiným, Ježíš moji nepřítomnost nepozoruje.

Kdo by nechtěl naslouchat sladkým slovům, kterými nejsvětější Panna rozmlouvala s Ježíšem, když jej nosila ve svém lůně? Kdo by nechtěl okusit nekonečnou rozkoš malého Děťátka, když cítilo, jak je vřele milováno a jak bezpečně je uloženo v útrokách tak čisté Panny?

Co asi Děťátku Božímu působilo největší radost? Myšlenka, že patří jí, že jeho lidská existence závisí výhradně na tvoru, který náleží jen jemu. Že tedy žije jenom skrze ni.

Můj Ježíši, odpočivej sladce v mém srdci po sv. přijímání. Necht' jsem tvou rozkoší! Miluj mne! Vždyť totéž svaté mateřské lůno ve mně tebe přijímá, tebe hostí, s láskou tebe nosí.

*

Vzpomeň si, Ježíši, na hořké bolesti, které svíralo tvé srdce na cestě do Egypta. Tvá Matka tě tiskla s úzkostí ke své hrudi. Cítilo její horký dech, její prudký tlukot srdce.

Připomeň si Ježíši, že tvá Matka nosí v náruči také mne, protože já jsem jedno s tebou. Pokud bloudím pouští vyhnanství, má Matka trpí, poněvadž ví, že mne mocný nepřítel chce vyrvat z jejího objetí.

Až mne uvidíš v nebezpečí a ve spárech mých pronásledovatelů, vzpomeň si na úzkost mé a tvé Matky. Ježíši, vždyť zahyneš ve mně, když já zahynu!

Ne, nebojím se! Já, malé dítě, v nebezpečí, pokušení, v denních zkouškách položím svou hlavu na srdce své Matky. Tys také tak učinil, když jsi prchal do Egypta.

Až uvidí má Maminka, jak bezpečně odpočívám na její svaté hrudi, vzpomene si, že Ježíš také tak kdysi tiše spal v její náruči.

Vidíš, Spasiteli, mou důvěrou a odevzdaností dojata bude tě milovat touž láskou jako na cestě do vyhnanství.

Ježíši, jistě se budeš radovat, až uvidíš, jak bezstarostně spím v Mariině náruči. Potěšíš se, že spím bez bázně na cestě do věčnosti, která je plna nebezpečí, plna hluku.

Tvůj styk s tvou Matkou musí posvětit nejen tvé žalosti, ale i radosti.

Kdo vypoví radosti jejího mateřského srdce ve chvíli narození jejího Děťátka Ježíše? Radostí plesala, když jej poprvé vzala do náruče, přitiskla na své srdce, živila svým mlékem. Radostí slzela, když k ní vztahoval své ručky, aby ji objímal.

O, jak něžně Ježíš miloval svou Matičku a tisícerými důkazy jí dával najevo svou lásku.

Obdivuhodně něžnou láskou prokazuje duším, které jej zvláště milují. Ještě tisíckrát větší láskou miloval svou něžnou Matku, která mu výhradně náležela, byla jeho Holubičkou, jeho Jedinou.

Laskavá Matko, Ježíš by rád obnovil mou láskou všechny tvé radosti v tvém srdci. Ani já nebudu klást meze ve své horoucí lásce k tobě; Ježíš mi tak poručil.

Chci napodobit Ježíše v jeho lásce k tobě, abych ti dokázal, že tě miluji. Hodně radostí ti chci způsobit zapíráním se a obětmi v maličkostech.

Rád bych tě překvapil nějakou radostí, abys mne mohla milovat tak, jako svého Ježíše. Chci Ježíši být tak dokonale podobný, abych mohl oklamat tvé mateřské oko, že bys mne již od Ježíše ani nerozeznala.

Má Maminko, miluj mne veškerou láskou, jež plní tvé mateřské srdce. Miluj mne tak, jak jsi milovala Ježíše!

Miluj mne vši něžností, kterou Bůh obdařil tvé srdce. Zahnuj mne svými milostmi. Hýčkej mne svou láskou až do sytosti tvého mateřského srdce. Buď neúnavnou v projevech něžnosti a lásky ke mně. Jako Ježíš svou něžnou láskou rozněcoval tvou lásku, chci i já v tvém srdci rozněcovat nejněžnější projevy lásky ke mně. Jak? Budu neustále v srdci vzbuzovat city lásky, poddanosti, pokory. Budu se často modlit „Zdrávas Maria“, jež naplňuje tvou duši sladkou rozkoší.

Matičko, myslíš, že to já tě tak něžně miluji? Ne! Ježíš tě miluje, poněvadž žije ve mně.

Miluj mne něžně a přijímej všechny projevy mé lásky, a budeš zase žít se svým milovaným Synem Ježíšem na zemi.

Dítě Mariino, do jaké hloubky duše své Matky smíš vniknout a bezstarostně žít? Budeš-li jí věrný, učiní tě nesmírně vynalézavým v důkazech něžné lásky. Zjeví ti tajemství, která svěří jenom tobě.

*

Dovoluješ své Matce, aby znovu prožívala radosti i bolest svého života a dovolíš jí ještě více. Dáš jí příležitost, aby mohla pro tebe pracovat, jako kdysi pracovala pro Ježíše. Uvaž, že všechny dobré skutky vykonané v milosti posvěcující, jsou Bohu příjemné a tvému bližnímu užitečné.

Kontroluješ-li svůj život, poznáš, že od rána až do večera pracuješ vlastně pro bližního, pro duše. Pro koho tedy? Pro Ježíše.

Maria žila na zemi právě tak. Všechny práce snoubenky a Matky v malé rodině Nazaretské směřovaly k jednomu cíli, k jejímu Božskému Dítku. O těch nepatrných, obyčejných pracích svět nic nevěděl. Avšak Slovo Boží přímo okouzlovalo a připravovalo svaté Panně velikou slávu v nebesích.

Nyní, když žije v Bohu v nebi, hledá na světě duše dobré vůle a prosí, aby jí pomohly dále žít na zemi životem tichým, nízkým, skrytým. Proto by si od tebe ráda vypůjčila tvé práce, aby je mohla obětovat Ježíši.

Ani nepochopíš, jak velikou radost způsobíš své Matce, když jí daruješ všechnu svou drobnou práci, která nemá jinak skoro žádné ceny. Lhostejno, z jakého důvodu ji konáš, zdali z poslušnosti, z povinnosti nebo z lásky. Skutečně zázračně se mění cena tvé skromné jednotvárné práce! Již nepracuješ ty, to Matka Boží v Nazaretě slouží v tobě Ježíši. Okouzluje jej tvými pokornými pracemi.

Matka Boží bere na svůj účet i tvou zábavu, a když odpočíváš pod jejím dohledem, obětuje Ježíši i tvůj odpočinek a připomíná svému Synu sladké chvíle, které doma večer prožívali, když si po denní těžké práci trochu oddechli.

Večer, dříve než jdeš spát, pros svou Matku o požehnání. Polib jí s láskou ruku, jako činil Ježíš; byl vzor všech Synů. Svatá Panna bude ve spánku bdít nad Tebou, jako bděla u kolébky svého Dítěte.

Nikdy ještě neusínej, dokud jsi jí neobětoval tělo a duši. Neusínej, dokud jsi Ježíše prostřednictvím Matky Boží nepoprosil, aby ti odpustil tvé poklesky.

Také bych tě rád naučil, abys byl malým dítětem Mariiným. Abys všechno očekával od její mateřské dobroty. Abys bez ní na nic nemyslel, nic nemluvil, nic nekonal.

Ježíš tě zastupuje a chce také, aby jeho Matka byla tvou ideální Matkou, jako byla jemu.

Ty pak buď Marii tím, čím jí byl Ježíš. Buď spojovacím mostem těchto dvou Srdcí. Važ si tohoto velkého vyznamenání, a budeš šťastným prostředníkem mezi Ježíšem a Marií, průplavem jejich vzájemné lásky.

HLAVA IX.

Jak budeme v nebi žít v Marii?

Čím hodnějšími a čím vděčnějšími jsme jejími dětmi na zemi, tím více může Maria milovat Ježíše v nás. A čím více miluje Ježíše ve svých dětech, tím více vzkvétá její sláva a její věčné štěstí v nebi.

Je to možné? Já ubohý zemský červíček k zašlápnutí bych mohl rozmnožit její blaženost a její slávu v nebi?

Andělé a svatí se budou radovat a budou jí blahopřát, že se zvýšila její blaženost a její sláva. A kdo dal k tomu podnět? Já!

Ještě horoucněji ji bude Bůh milovat. Ovine její liliové čelo ještě krásnější aureolou, proč? Protože mne zplodila k životu nadpřirozenému. Protože mne chránila, vedla a spasila svou mateřskou dobrotou.

Dovedeš si představit radost dítěte, protože se mu podařilo zvýšit štěstí své Matky? Svou láskou učinilo nebe pro ni krásnější a radost čistší. A až do konce svého života pro svou Matku pracuj a miluj v ní svého Ježíše.

Potěší se i dítě nehodné, které dříve svou Matku zarmucovalo, když jí nyní způsobuje radost, a může jí nahradit dřívější nevděčnost.

Je tvou svatou povinností, abys ji miloval a zachoval Ježíši vždy věrnost.

Miluj ji denně tak něžnou láskou, aby tě každým okamžikem úžeji spojovala s Ježíšem.

Přičiň se, aby také jiní poznali a milovali tvou Matku. Každá duše, kterou pro ni získáš, rozmnoží její věčnou slávu, věčné štěstí.

Buď ujištěn, že ti tvá dobrá Matka bude vděčná za tvou horlivost, za tvou péči, že se staráš, aby ji také jiní lidé milovali jako ty. Přiváděj k ní děti, rozmnožuj h důvěru spravedlivých v její dobrotu, vzbuzuj v duši hříšníka naději v její přímluvu.

Využij každé příležitosti, která se ti naskytne, a povzbuzuj lid, aby ji miloval, aby ji vzýval. Uživej jejího nejsladšího jména ve svých rozmluvách a napomenutích, a způsobíš jí nesmírnou radost.

Čím více se vynasnažíš, aby byla milována, tím více bude i tebe milovat.

Čím větší láskou tě bude milovat, tím více budeš jejím dítětem, a tím více poroste v tobě Ježíš.

Když pozemské dítě roste, přestává být těsně spojeno s matkou. Sladká pouta k drahé osobě, jež mu dala život, nepozorovaně povolují. Dítě si uvědomuje, že už tolik matku nepotřebuje. Je na matce stále víc a více nezávislé a někdy i zapomene na všecka dobrodiní, jež mu matka prokázala.

Tato myšlenka do budoucna ztrpčuje matce okamžitou radost při kolébání, když se dívá na své nemluvnětko. Tak by je chtěla zadržet, aby nerostlo anebo, až bude její dítě velké, aby vždy matku potřebovalo.

To je dobře, že naši nebeskou Matku podobné obavy netrápí ani když nás živí, ani když nás kolébá. Ví, že její dítě se k ní stále těsněji a těsněji připoutává, čím více roste v Ježíši.

Strom drží v zemi zpočátku jen slabě. S jeho vzrůstem mu přibývají kořeny, které směřují hlouběji do země, až ve velké hloubce upevní celý strom. Lidské oko nevidí kořeny, ale pod zemí se neustále rozvíjejí a rozšiřují.

Matko, se mnou je to také tak. Čím více tě miluji, tím hlouběji ponořuji své srdce do tvého srdce, a tím těsněji nás spojují pouta lásky. S mou láskou vzrůstá i touha po úplném splnutí s tebou; toužím, aby krev z tvých žil proudila v mých žilách. Já, tvé dítě, jsem jedno s tebou, svou

Matkou.

Pokládám za vrchol svého štěstí, že ani nebe nepřeruší toto krásné spojení dítěte s nebeskou Matkou. Budu věčně skryt v jejím lůně, budu žít v Bohu jejím životem. Maria mne zúčastní Ježíšova života a Ježíšovou zásluhou budu účastný i života Nejsvětější Trojice.

I v nebi budu pod hřejivým vlivem své nebeské Matky, v nebi budu úplně závislý na své Matce. Celou věčnost budu jejím malým dítětem, jako jsem jím byl na zemi.

Jaký bude můj poměr k Matce Boží v hodině smrti, takový bude celou věčnost. Jak bude Maria milovat Ježíše ve mně v okamžiku mé smrti, tak jej bude milovat ve mně celou věčnost. Jak budu v tomto okamžiku milovat Ježíše v Marii, tak jej budu v ní milovat věčně v nebi.

Pouto vzájemné závislosti, jímž nás spoutala její láska, se nikdy již nerozváže. Výsledek tohoto sladkého spoutání bude vzájemná radost. Zřídlem našeho svatého spojení a nekonečného štěstí bude Ježíš. V Ježíši budeme milovat svou Matku a naše Matka bude v Ježíši milovat nás.

Říká se, že andělé vyššího řádu osvěcují anděly nižšího řádu (sv. Tomáš P. t. 2.106. De Verit. V. S.). Svatí, kteří dospěli vyšší svatosti, mají jakýsi vliv na lidi, které spasili svou horlivostí, svým utrpením.

Zakladatelé řádů budou požívat zvláštní radost ze svatosti a blaženosti všech duší, které se v jejich řádě posvětily.

Bůh nejedná přímo. Jeví se jako příčina ve svých tvorech. Proniká všechny věci, takže je vším každému jednotlivému tvorů. Je bezprostředně viditelný všem vyvoleným v nebi. Všem uděluje blažené patření a nevýslovné slasti, které plynou z jeho Božství. Ponechává však hierarchii pořádku a závislosti, kterou ustanovil mezi jednotlivými dušemi.

Ježíš odevzdal na zemi všechny milosti do rukou nejsvětější Panny. Na světě je Maria mocnou pomocnicí všem duším. Působením Ducha Svatého uděluje spaseným duším život nadpřirozený, který rozmnožuje a dovršuje.

Jakou povinnost má Maria v nebi? Celou věčnost uděluje duším život Nejsvětější Trojice. Přijala jej od svého Božského Syna a vlevá jej do všech oslavených duší.

Jen Mariiným prostřednictvím budeme věčně oslaveni. Budeme ovšem přímo požívat blaženého patření na Boha, avšak Maria má na tom zásluhu, jí budeme zavázáni svými díky. Budeme nekonečně šťastni ve své nebeské Matce. Maria zas najde své štěstí, svou slávu v nás. Čím dokonaleji nás přeměnila v Ježíše, tím větší bude její štěstí a její sláva v nebi.

Má Matko, věčně budu tvým dítětem. Tato útěcha mne plní nevýslovnou radostí! Čím více tě na světě miluji, tím budu tvým šťastnějším dítětem na věky.

Má Matko, miluji tě! Pomoz, abych tě miloval ještě více. Miluj též Ježíše ve mně veškerou svou láskou, takovou láskou, jako jsi jej milovala na zemi.

*

Má drahá Matko, spojuji se s tebou, spojuji se s celým tvým životem. Spojuji se se všemi tvými radostmi a bolestmi, se všemi city, které jsi zažila od prvního okamžiku svého života, od onoho okamžiku, kdy Věčná Nestvořená Láska sloučila tvou neposkvrněnou duši s nejčistším tělem. A spojuji se s tebou až do posledního tvého vzdechu, kdy táž Věčná Láska přetrhla pouta, jež tě vázala k zemi.

Spojuji se s onou Věčnou Láskou, jíž jsi milovala Ježíše od okamžiků, kdy se vtělil do tvého panenského lůna, a miluješ jej až na věčné časy.

Spojuji se se všemi úkony lásky, které Duch svatý s tvou mateřskou láskou vzbudil a vyvolává v duši každého tvého dítěte.

Nabídnu ti všechnu tvou lásku, již jsi soustředila ve své požehnané duši a již obětuješ bez ustání Bohu, a prosím tě, abys ji obětovala znovu Ježíši. Ježíš ji pronikne svým Božstvím a obětuje ji svému nebeskému Otcí.

Tento projev lásky, který jsi nyní vdechla do mého srdce, chci vydechovat každým okamžikem svého života a zvláště v okamžiku smrti.

Slibuji ti ještě více. Chci tě, Maria, milovat na zemi i po smrti. Proto se spojuji se všemi projevy lásky, které se mohou k tobě vznést z lidského srdce k výšinám nebes. Přeji si, aby tento plamen lásky byl věčný, aby byl věčně opětován všemi tvory, kteří tě milují a věčně budou milovat.

Kéž tento projev lásky je křišťálově čistý a vroucí a způsobí ti nevýslovnou radost!

Já, slabý tvor, bych rád hořel tvou láskou, kterou jsi plála k Ježíši. Rád bych ji tolikrát zvětšil, kolik je písku v moři, kolik je atomů ve vesmíru, kolik je kapek vody v širém oceáně, kolik myšlenek víří v lidských hlavách. Rád bych ji tolikrát zvětšil, kolik bytostí žije a bude žít na světě, kolik bytostí je zahrnuto v dokonalém Božím Rozumu, kolik okamžiků bych spočítal, kdyby nikdy nepřestával čas.

Má Matko, přijmi ode mne tuto oběť. Skryj ji ve svém srdci, očisti ji, posvěť a nabídni Ježíši a jeho rukama nebeskému Otci!

Má Matko, toto vše bych ti rád chtěl říci ve chvíli, kdy roztržitost spoutá moji duši, kdy fantazie nedbá mých přísných zákazů, kdy zaměstnání nedovolí duši, aby se volně povznesla na perutích do hlubin a výše, a ve chvíli, kdy tělesná slabost ochromí mou vůli.

Chtěl bych ti to říci zejména, až budu vysílen nemocí, až ve smrtelném zápase nebudu moci vyslovit tvé nejsladší jméno a pohlédnout na tvůj milý obraz, až nebudu ani moci myslet na tvou mateřskou dobrotu.

Stůj při mně v těchto kritických okamžicích! Učila jsi mne, abych vždy konal vše s tebou, v tobě! Ó, prosím, vezmi si můj rozum, mou vůli! Spoj ji se svou požehnanou duší! Vzbud' ve mně tak šlechetné a svaté city lásky k Ježíši a, Maria, k tobě, aby trvaly na věky, věčně! - Amen.

Ježíši a Maria, buďte též ode mne věčně oslavováni a velebeni!